

CEMAREA ISTORIEI

שְׁהַבַּת מִדְּלִילָה · CRONICILE BIBLIEI · עֵיבוּבַת יְהוּאֹת

לְמַאֲרוֹף כְּפִלוֹתָיו CHRONICLES OF ISRAEL

הַמְּלִיכָה הַזֶּה הוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים וְהוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים וְהוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים וְהוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים

הַמְּלִיכָה הַזֶּה הוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים וְהוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים וְהוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים וְהוּא מְשֻׁבָּר לְשֵׁנֵי חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵי סֵפֶרִים

Bible Chronicles: The Lineage and Deeds of Old

Studii în 1, 2 Cronici, Ezra și Neemia

Daniel Brânzei

Chemarea ISTORIEI

Studii în 1,2 Cronici, Ezra și
Neemia

Cuprins

Introducere	3
Prezentarea cărții 1 Cronici	5
Lección practice din 1 Cronici	11
Prezentarea cărții 2 Cronici	27
Lección practice din 2 Cronici	31
Prezentarea cărții lui Ezra	57
Lección practice din Ezra	65
Prezentarea cărții lui Neemia	73
Lección practice din Neemia	77
Alte cărți pentru voi.	89

Introducere

Expresia „Cei ce nu învață din istorie sunt blestemați să o repete” (deseori atribuită lui George Santayana) subliniază importanța cunoașterii trecutului pentru a evita greșelile. O altă variantă a ei spune că „Aceia care uită trecutul sunt blestemați să-l repete”. Aceasta sugerează că ignorarea experiențelor anterioare duce inevitabil la repetarea unor orori sau erori tragice. Oamenii care nu analizează evenimentele istorice sunt condamnați să treacă prin aceleași suferințe sau eșecuri. Acest aforism rămâne un apel la responsabilitate colectivă și conștientizare istorică.

Cărțile biblice 1 și 2 Cronici descriu în mare aceleași evenimente ca și cărțile lui Samuel și ale Împăraților. Atitudinea celui care le scrie este însă alta și scopul cu care sînt scrise este total diferit. 1 și 2 Samuel și 1 și 2 Împărați sînt cărți cu un pronunțat caracter biografic, Cronicile au un caracter statistic și pedagogic. Primele sînt informative, cele din urmă sînt formative.

Sunteți gata pentru o transformare interioară?

„Cine umblă cu înțeleptii se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău” (Proverbe 13:20).

Toată viața am citit, am tradus și am conspectat. Lecturile mele au fost lecții inestimabile. S-ar putea să descoperiți că nu sunt „original“ în paginile care urmează. Aveți dreptate. Calc pe urmele unuia ca Solomon care a alcătuit „culegeri“ de citate și proverbe găsite la alții și așezate cu grijă „la păstrare“:

Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului și toată înțelepciunea egiptenilor. El era mai înțelept decât orice om, mai mult decât Etan, Ezrahitul, mai mult decât Heman, Calcol și Darda, fiii lui Mahol, și faima lui se răspândise printre toate neamurile de primprejur.

A rostit trei mii de pilde și a alcătuit o mie cinci cântări. A vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit, de asemenea, despre dobitoace, despre păsări, despre târătoare și despre pești. Veneau oameni din toate popoarele să asculte înțelepciunea lui Solomon, din partea tuturor împăraților pământului care auziseră vorbindu-se de înțelepciunea lui“ (Regi 4:30-34).

Împăratul Ezechia a fost și el un culegător de perle din adânc:

„Iată încă vreo câteva din Pildele lui Solomon, strânse de oamenii lui Ezechia, împăratul lui Iuda“ (Proverbe 25:1).

Citiți, cântăriți, opriți ce este bun și răspândiți cu dărnicie celor din jur.

Prezentarea cărții 1 Cronici

1 și 2 Cronici sînt cărți de educare a noii generații de evrei născuți în captivitatea babiloneană. După ce vom trece peste o scurtă prezentare a cărții, vom parcurge împreună cu W.W. Wiersbe lecții practice din fiecare capitol al acestui manual de caracter. Toți cei care ne naștem în poporul lui Dumnezeu avem nevoie de aceste lecții.

Titlul: Cartea poartă această numire din timpul lui Ieronim, care a tradus textul Bibliei ebraice în limba latină între anii 385-405 d.Cr. Lucrarea lui poartă numele de: „Vulgata“ (de la „vulg“ care înseamnă popor). Titlul complet în limba latină este: „Cronicorum Liber“ - Cartea Cronicilor. Cărțile cronicilor nu sînt cărți de repetiții inutile ale evenimentelor relatate deja în cărțile istorice ale Bibliei și nici culegeri de pasaje neimportante uitate de alți autori ai Scripturilor. Ele sînt compendii de istorie destinate evreilor din semințiile împărăției lui Iuda care s-au întors din robia Babiloniană.

Autorul: Deși numele autorului este necunoscut, părerile celor mai mulți înclină spre cărturarul Ezra, cel care a fost responsabil pentru marea lucrare de reconstruire spirituală a evreilor după revenirea din Babilon.

Ceea ce este cert și evidențiat expres în textul Cronicilor este că autorul s-a folosit de un mare număr de lucrări istorice existente. Iată o listă a lor:

1. Cartea împăraților lui Israel și a lui Iuda
(2 Cronici 27:7)
2. Un „Midraș” (comentariu) al lucrării de mai sus
(2 Cronici 24:27)
3. Cartea lui Samuel văzătorul (1 Cronici 29:29)
4. Cartea proorocului Natan (1 Cronici 29:29)
5. Cartea proorocului Gad (1 Cronici 29:29)
6. Proorocia lui Ahia din Șilo (2 Cronici 9:29)
7. Descoperirile proorocului Ieedo (2 Cronici 9:29)
8. Cartea proorocului Șemaia (2 Cronici 12:15)
9. Cartea de genealogii a proorocului Ido
(2 Cronici 12:15)
10. Istoria alcătuită de Iehu, fiul lui Hanani
(2 Cronici 20:34)
11. Cartea proorocului Isaia (26:22)
12. Vedenia proorocului Isaia (2 Cronici 32:32)
13. Cartea lui Hozai (2 Cronici 33:19)

Multitudinea aceasta de izvoare istorice este mult mai importantă decît pare la prima vedere. Ea dovedește că:

- ◇ (a) autorul a cercetat mult înainte de a se apuca de lucru,
- ◇ (b) autorul nu se sfiște să citeze titlurile surselor lui, ceea ce dovedește că ele erau materiale demne de toată cinstea și încrederea, și că (c) colectarea datelor istorice a fost o îndeletnicire constantă de-a lungul istoriei lui Israel, iar aceasta ne dă și mai multă încredere în veridicitatea înregistrărilor istorice pe care se bazează învățătura Bibliei.

Contextul istoric: De la sfîrșitul cărților 1 și 2 Împărați au trecut 70 de ani de robie. Profețiile rostite de Ieremia s-au împlinit. Captivitatea a fost cuptorul în care Dumnezeu și-a

vindecăţ populul de boala idolatriei. Printre străini, evreii au fost învăţaţi că este mai bine să fie aruncaţi în cuptorul cu foc decît să-şi plece genunchii în faţa chipurilor idolatre (Daniel 3). Mai marii lor le-au arătat că este mai bine să fie aruncaţi în groapa cu lei decît să-şi întrerupă viaţa de rugăciune către Iehova (Daniel 6).

În 70 de ani murise însă o generaţie. Avem de-a face acum cu un nou Israel, născut departe de ţară, departe de Ierusalim şi departe de Templu. Ei fuseseră crescuţi printre străini, fără o viaţă de ceremonii religioase şi fără cunoştinţa destinului lor providenţial. În anul 537 î.Cr. decretul împăratului persan Cir dă dreptul evreilor să se întoarcă acasă la Ierusalim şi în Iuda. Tinerii născuţi în captivitate şi-au pierdut însă legătura firească de continuitate cu generaţia dinainte de captivitate. Cineva trebuie să înceapă o lucrare de educaţie prin care să fie reînnotat firul lor de legătură cu trecutul. Cineva trebuie să alcătuiască o punte de trecere între ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce trebuie să urmeze. Cărţile 1 şi 2 Cronici fac exact această lucrare.

Conţinutul cărţii: Autorul cronicilor nu este un pasionat de istorie, ci un iubitor de oameni. Dorinţa lui nu este aceea de a transmite date reci, ci de a da informaţii care să determine un anumit fel de viaţă. Cronicile scrise de el sînt scrise cu o anumită atitudine şi cu un anumit scop. Atitudinea este grija pentru reînnotarea istoriei providenţiale a lui Israel, iar scopul este educaţia religioasă a noii generaţii care s-a întors în ţară. Metodele folosite de el sunt selectare, adăugare şi interpretare.

Era important ca cineva să facă naţiunea să-şi înţeleagă trecutul, prezentul şi viitorul din punctul de vedere a lui Dumnezeu. Acum, cînd tronul lui David nu mai era punctul de raliere şi de direcţionare a poporului, trebuia văzut ce mai rămăsese din fiinţa naţională. Trei lucruri au fost scoase în evidenţă:

1. Genealogiile ca o revenire în matca tiparului divin (1 Cron. 1-9). Fără nici o îndoială că din cauza robiei, multe familii din Israel își pierduseră evidențele genealogice (vezi Ezra 2:59). Ori această evidență era foarte importantă pentru reșezarea națiunii în teritoriile țării.

2. O recapitulare a istoriei, mai ales a istoriei recente, din care să fie deduse cauzele tragediei robiei. Această lecție trebuia învățată bine pentru ca să nu mai fie repetată niciodată (1 Cron. 10-29; 2 Cronici 1-36)

3. O refacere a vieții religioase centrată în jurul Templului de la Ierusalim. Poporul trebuia însuflețit pentru reconstruirea Templului și pentru reluarea vieții de închinăciune. În absența tronului împărațesc al lui David, centrul de greutate al Israelului trebuia așezat acolo unde se afla simbolic tronul împărațesc al cerului.

Pentru a-și realiza toate aceste trei deziderate, autorul Cronicilor face o muncă de selectare, de adăugare și de interpretare a datelor pe care le găsește în izvoarele istorice. El polarizează evenimentele și personajele istoriei trecute în așa fel încât citirea Cronicilor lui să devină o lecție pedagogică pentru pregătirea viitorului.

Anumite secvențe de istorie sînt lăsate afară intenționat: despre David, de exemplu, nu se amintește nimic despre rătăcirea lui sentimentală cu Bat-Seba și uciderea lui Urie și nici despre cîntarea lui de jale după Saul și Ionatan sau despre răscoala tînărului Absalom.

Alte secvențe de istorie sînt tratate mai amănunțit și chiar completate cu informații pe care nu le găsim în cărțile lui Samuel sau în cele ale împăraților:

- ◇ pregătirile intense făcute de David pentru construirea Templului (1 Cron. 22),

- ◇ pregătirea și repartizarea preoților, leviților (1 Cron. 23-24),
- ◇ rînduirea cîntăreților, ușierilor și vistierilor de la Templu (1 Cron. 25-26).

Domniile anumitor împărați sînt scoase mai mult în evidență și tratate mai pe larg deoarece ele constituie pilde de reformă religioasă și de revitalizare spirituală: Asa, Iosafat, Ioas, Ezechia și Iosia (toți în 2 Cronici).

Mesajul cărții: Mesajul imediat pentru prima generație de cititori a fost întreit:

- ◇ (1) națiunea trebuie să se reazeze cît mai degrabă și cît mai temeinic în tiparul și prerogativele de popor mesianic al legămîntului,
- ◇ (2) națiunea trebuie să învețe din catastrofa suferită de curînd și să nu mai repete greșelile care au provocat-o și
- ◇ (3) națiunea trebuie să-și reia părășia de la Templu cu Iehova. Se vede imediat că autorul subliniază cu precădere o idee care se poate vedea din întreaga istorie a lui Israel și anume că, spre deosebire de alte neamuri, evreii nu au nici un rost pe pămînt fără Iehova. Valoarea și specificul lor este în viața lor de închinăciune. Destinul lor este acela de a-L face cunoscut lumii pe Dumnezeu Creatorul lumii care vrea să refacă legătura cu creatura căzută. Israel este instrumentul care trebuie să dea lumii două lucruri: cunoștința despre Dumnezeu și persoana lui Mesia.

Mesajul pe care ni-l trimite nouă cartea nu este prea deosebit de cele scrise mai sus. Și noi trebuie să înțelegem că legătura noastră cu Dumnezeu este singurul lucru care contează în această existență. Ceea ce ni se întîmplă în viață, evenimentele bucuriilor și durerilor noastre, nu trebuiesc pri-

vite decît drept niște lecții prin care Dumnezeu se străduiește să ne învețe acest adevăr de referință.

1 Cronici

Schița	STRĂMOȘII LUI DAVID	DOMNIA LUI DAVID			
Împărțirea cărții	Strămoșii lui David	Începutul domniei lui David	Legământul cu David	Pregătiri pentru închinarea la Templu	Apusul domniei lui David
Textul	1:1 - 9:44	10:1 - 16:43	17:1 - 21:30	22:1 - 27:34	28:1 - 29:30
Tema	GENEALOGIE	BIOGRAFIE			
	Strămoși	Sfințire	Structuri	Sfat	
Locul	Regatul unit al lui Israel				
Timpul	Veacuri	Aproximativ 40 de ani			

Cu aceste cunoștințe generale despre cărțile Cronicilor să trecem acum la comentariile făcute de W.W. Wiersbe (*With The Word*). El ia capitol după capitol, le separă pe cele importante și le transformă în lecții practice pentru cititori. La unele le-am dat eu un titlu, la altele v-am lăsat pe voi să o faceți.

Rostul acestor mici comentarii/lecții este să însoțească citirea pasajului respectiv din Biblie, fără de care ele n-au nici noimă, nici naturalețe. Deci, citiți mai întâi pasajul biblic și numai după aceea citiți comentariul aferent. Sfatul meu este să vă concentrați asupra unui singur capitol de comentarii pe zi.

Lecții practice din 1 Cronici

1 CRONICI 1–9 - De ce m-ar interesa pe mine acești oameni ?

Ai în față nouă capitole cu nume necunoscute, multe dintre ele greu de pronunțat și ești tentat să le sari peste și să treci la istorisirile care urmează. Oprește-te însă să reflectezi asupra importanței acestor capitole.

Aceste nume au aparținut unor oameni reali care au trăit cândva pe acest pământ. Acum, majoritatea sunt uitate, numele lor fiind îngropate într-o listă străveche. Într-o zi, vei fi un nume într-un dosar undeva. Istoria te poate uita, dar raiul nu o va face niciodată. Trăiești în lumina veșniciei (1 Ioan 2:15-17)? Fă-ți viața să conteze astăzi.

Aceste nume au fost scrise pe pământ deoarece acești oameni s-au născut pe pământ. Cea mai importantă listă este în cer, numele celor care s-au născut din nou prin credința în Isus Hristos (Luca 10:20; Filipeni 4:3). Este numele tău scris acolo?

Aceste nume aparțineau celor pe care i-am numi „oameni obișnuiți”. Nu toți au fost oameni mari ai credinței precum Avraam și David, dar toți au jucat un rol în realizarea planului lui Dumnezeu în această lume. Poate că nu te consideri important, dar ești; fiecare copil al lui Dumnezeu are un loc în inima lui Dumnezeu și în planul Său. Fă-te disponibil Lui pentru sarcina pe care El vrea să o faci, indiferent cât de umilă sau nerecunoscută ți s-ar părea ție sau altora.

Aceste nume aparțineau evreilor, o singură națiune, chemată de Dumnezeu să mărturisească pentru El într-o lume întunecată și rea. Nu au fost întotdeauna credincioși, dar prin ei, lumea a primit mărturia singurului Dumnezeu adevărat și viu. Ei ne-au dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu și, la timpul potrivit, ni l-au dat pe Mântuitor. Dacă nu altceva, opriți-vă să mulțumiți pentru Israel și „rugați-vă pentru pacea Ierusalimului” (Psalmul 122:6).

Din diferite motive, unele nume ies în evidență în această listă. Lui Avram i s-a schimbat numele (1:27). Acan este identificat ca un scandalagiu (1 Cron. 2:7). Iaebeț avea un nume trist („El va pricinui durere” [1 Cron. 4:9-10]), dar a depășit stigmatul pentru că s-a încrezut în Domnul. Ruben a păcătuit și și-a pierdut dreptul de întâi născut, care fusese dat fiilor lui Iosif (1 Cron. 5:1). Iosif refuzase să păcătuiască, așa că Dumnezeu l-a onorat (Gen. 39). Păcatul unui tată poate face o diferență în viitorul familiei sale.

Citește cu atenție aceste capitole. Ici și colo, s-ar putea să întâlnești persoane care te vor avertiza, te vor provoca și chiar te vor încuraja.

În Biblie, genealogiile din cartea Cronici sunt ca niște galerii întunecate de mină. Claustrofobia ne face de multe ori să trecem repede pe lângă ele. Anul acesta m-am decis să zăbovesc puțin, să mă uit mai atent la ele și ... am fost răsplătit din plin. Am descoperit de unde vin filistenii și care este povestea frumosului nume pe care-l port eu.

Daniel este un nume cu semnificație specială. El a apărut în familia formată de David și Abigail, soția nebunului Nabal. Vă aduceți aminte că atunci când David a vrut să-l omoare pe Nabal, Abigail a mijlocit pentru bărbatul ei și a rostit vorbe înțelepte care l-au oprit să-și facă singur dreptate și să se răzbune. Abigail i-a sugerat lui David să-L lase pe Dumnezeu să judece și să-i facă dreptate:

„Când va face Domnul domnului meu tot binele pe care ți l-a făgăduit și te va pune mai-mare peste Israel, atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzburat singur. Și când va face Domnul bine domnului meu, adu-ți aminte de roaba ta.” (1 Samuel 25:30-31).

David a apreciat-o pe Abigail ca femeie cu judecată și s-a grăbit s-o ia lângă el după ce Dumnezeu însuși, așa cum intuise Abigail, l-a ucis pe Nabal. În contextul acesta al judecății, ca înțelepciune, și ca pedeapsă, David a avut un copil cu Abigail și l-a numit ... cum credeți? L-a numit Daniel, care înseamnă Dumnezeu care judecă, judecata lui Dumnezeu, Dumnezeu este judecătorul meu.

„Iată fiii lui David care i s-au născut la Hebron: Întâiul născut: Amnon, cu Ahinoam din Izreel; al doilea: Daniel, cu Abigail din Carmel“ ... – 1 Cronici 3:1

Aceasta este prima dată când a apărut numele acesta în Biblie. Un nume frumos, cu o sonoritate plăcută. Le-a plăcut și părinților mei când s-au decis să-și numească așa cel de al doilea băiat, adică pe mine. Mi-a plăcut și mie, dar numai azi, când m-am coborât în galeriile geanologiilor din cartea Cronici, am aflat care este povestea lui și cum a apărut el pe lume.

„Nu există așa ceva [ca oameni măreți]! Cel mai mare bărbat sau cea mai mare femeie sunt în proporție de 99% exact ca tine.” – George Bernard Shaw

1 Cronici 10 - Naufragiul unei mari speranțe

Viața regelui Saul este ignorată deoarece autorul se concentrează asupra morții sale. El a fost un om cu un început bun și un sfârșit tragic, iar motivul este dat în versetele 13-14: a fost necredincios Domnului și nu a ascultat de Cuvântul Său.

Întâia Samuel 13-31 consemnează declinul treptat al lui Saul. El a luat-o înaintea Domnului și a adus o jertfă. L-a cruțat pe regele Agag și apoi L-a mințit pe Domnul în privința aceasta. A dorit recunoaștere din partea lui Samuel și a poporului chiar dacă Dumnezeu îl părăsise. L-a invidiat pe David și a încercat să-l distrugă. A irosit oportunitățile de pocăință date de Dumnezeu. În cele din urmă, s-a întors la Satan pentru ajutor și a sfârșit prin a se sinucide.

Neapartținând seminției lui Iuda, Saul nu fusese niciodată menit să întemeieze dinastia (Gen. 49:10), dar aceasta nu a fost cauza păcatului său. Ar fi putut fi un conducător evlavios și să pregătească drumul pentru David, dar Saul nu a vrut să asculte.

Alexander Whyte a citat un comentariu relevant al lui Thomas Shepard: „Oh, ce naufragii cumplite au unele corăbii mari! Au rămas din ele doar câteva scânduri și grinzi pe care le vedem în noroi la reflux!” Iar poetul Mihai Eminescu adăuga și el:

Dintre sute de catarge
Care lasa malurile,
Cate oare le vor sparge
Vanturile, valurile?

Dintre pasari calatoare,
Ce strabat pamanturile,
Cate-o sa le-nece oare
Valurile, vanturile?

1 Cronici 11 - Mari în fapte sau mari în ascultare?

Unii oameni devin lideri pentru că Dumnezeu îi alege într-un mod special și îi unge pentru o lucrare specială. Așa a ajuns David pe tron. Spre deosebire de Saul, David a fost credincios Domnului.

Alții devin lideri pentru că oameni precum David îi provoacă să dea tot ce au mai bun. Ioab a devenit conducătorul armatei pentru că a cucerit o fortăreață, iar toți „oamenii puternici” ai lui David și-au croit drum în cercul interior al eroilor. David a fost un lider puternic, dar nu a putut realiza nimic singur. Cu toții avem nevoie unii de alții.

Măreția se manifestă adesea mai mult în lucruri mărunte decât în lucruri mari. Adevărații lideri văd măreția în locuri unde alții pot vedea puțin sau nimic. David nu a văzut apă în vas; a văzut sângele oamenilor care și-au riscat viața pentru a-i satisface dorința. Nu ceea ce este sau face un lucru îl impresionează pe un lider, ci cât îi costă pe poporul său.

DL Moody a observat: „Mulți dintre noi suntem dispuși să facem lucruri mărețe pentru Domnul; dar puțini dintre noi suntem dispuși să facem lucruri mici.” Și numai Dumnezeu poate face ca „lucrurile mici” să fie mărețe!

1 Cronici 13 - Caută-L pe Domnul înainte de înmormântare!

O decizie unanimă nu este întotdeauna o decizie corectă, iar entuziasmul nu este cel mai bun test al adevărului. Motivele lui David au fost amestecate în timp ce căuta să aducă

chivotul acasă? Regele se promova subtil pe sine, pe lângă glorificarea Domnului (v. 3)? Poate.

Un lucru este sigur: David nu s-a oprit să caute direcția Domnului în această întreprindere. Era obiceiul său să caute voia lui Dumnezeu înainte de a acționa, dar de data aceasta a eșuat. Orice levit i-ar fi putut spune cum să facă treaba! Chivotul era tronul lui Dumnezeu (Ps. 99:1), iar tronul lui Dumnezeu nu depinde de mâna omului pentru sprijin sau protecție.

Dacă chivotul ar fi fost unde îi era locul, pe umerii leviților, Uzza ar fi trăit. Indiferent cât de reușite la început, metodele omenеști fără Dumnezeu vor eșua în cele din urmă. Momentul potrivit pentru a afla cum să faci lucrarea Lui este înainte ca treaba să înceapă, nu după înmormântare.

1 Cronici 14 - Râvnă pentru Domnul sau râvnă pentru propria imagine?

David a avut parte de dezamăgiri, dar nu a permis ca acestea să-l împiedice să-și ducă treburile la bun sfârșit. Se spune că singurii oameni care nu greșesc niciodată sunt cei care nu realizează nimic. A permite ca greșelile din trecut să ne împiedice să ne îndeplinim îndatoririle din prezent înseamnă a agrava și mai mult acele greșeli.

Pe măsură ce cauți să slujești Domnului, vei descoperi că prietenii te vor ajuta (v. 1), Domnul te va întări (v. 2) și dușmanul te va lupta (vv. 8–17). Zidirea și lupta sunt experiențe normale în viața de credință (Luca 14:25–33). Fii ca muncitorii lui Neemia de pe zid, cu o unealtă într-o mână și o armă pregătită în cealaltă (Neemia 4:17).

De două ori David a căutat voia Domnului când s-a confruntat cu vechii săi dușmani. Spre deosebire de Iosua la

Ai, el nu a presupus că ceea ce a funcționat o dată va funcționa din nou (Iosua 7). A te baza pe victoriile din trecut este o modalitate sigură de a-ți garanta înfrângeri viitoare. Meditează la Judecători 16:20–22.

1 Cronici 15 - Cum să-L slujești pe Dumnezeu?

Îndepliniți lucrarea lui Dumnezeu așa cum ne învață Biblia (1–15). David a încredințat această sarcină leviților, iar 870 dintre ei s-au unit pentru a aduce chivotul la Ierusalim. Nu au întâmpinat nicio problemă pentru că au făcut-o după voia lui Dumnezeu.

Îndepliniți lucrarea lui Dumnezeu cu bucurie (16–24). Ei au slujit „Domnului cu bucurie” (Ps. 100:2). Cântăreții și muzicienii și-au unit talentele pentru a-L lăuda pe Domnul cu bucurie (vv. 16, 24). Harpele, cornurile, trâmbițele și chiar cinelele au însoțit imnurile de mulțumire și laudă ale cântăreților. Fă lucrarea lui Dumnezeu cu sacrificiu (25–26). Dacă vrem să fim plăcuți Domnului, închinarea și slujirea noastră trebuie să vină de la altarul unde s-a plătit un preț. O slujire ieftină este o slujire fără putere, care nu poate binecuvânta oamenii sau să-L slăvească pe Domnul.

Îndepliniți lucrarea lui Dumnezeu cu fervoare (27–29). A fost o procesiune entuziastă, cu leviții cântând și cântând la instrumente, poporul strigând, iar David conducându-i în lauda Domnului. Sunt momente când ar trebui să tăceți înaintea Domnului, dar sunt momente când El vrea să vă audă lauda. Vance Havner a remarcat:

„Prea multe slujbe bisericești încep la ora unsprezece fix și se termină fix plictisitor la ora doisprezece. Ne preocupă punctualitatea, nu pasiunea”

1 Cronici 16 - Cum să l te închini Domnului?

Este bine să avem momente speciale de laudă și sărbătoare, dar nu ne putem baza doar pe aceste experiențe. O umblare de biruință cu Domnul depinde de închinarea zilnică înaintea Lui. De aceea, David le-a încredințat lui Asaf și leviților slujba în închinarea „după cum cerea slujba de fiecare zi” (v. 37). Jertfele și lauda făceau parte din slujba lor zilnică, așa cum ar trebui să fie și în viața ta.

Cel mai important lucru este să te concentrezi asupra Domnului, iar David a făcut exact asta în psalmul special pe care l-a scris. (Pentru paralele, vezi Ps. 96; 105.) „Domnul” este numit de paisprezece ori pe măsură ce David amintește poporului de lucrările lui Dumnezeu (vv. 8–13), de cuvintele lui Dumnezeu (vv. 14–22) și de minunile lui Dumnezeu (vv. 23–36) – slava, măreția și bunătatea Lui. Entuziasmul zilei va dispărea, dar cântecul de laudă inspirat va rămâne pentru ca toate generațiile să-l folosească în închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Dar după ce v-ați închinat, amintiți-vă să mărturisiți celor pierduți (v. 23) și să vă faceți partea în a duce Evanghelia la națiunile lumii (vv. 24, 31). Arhiepiscopul William Temple a subliniat natura esențială a închinării: „Căci a te închina înseamnă a trezi conștiința prin sfințenia lui Dumnezeu, a hrăni mintea cu adevărul lui Dumnezeu, a purifica imaginația prin frumusețea lui Dumnezeu, a deschide inima către iubirea lui Dumnezeu, a dedica voința scopului lui Dumnezeu.”

1 Cronici 17 - Cum să te bucuri de promisiunile lui Dumnezeu?

Natan s-a grăbit să-l încurajeze pe David în nobilul său demers de a zidi o casă pentru Domnul (Iosua 9:14). De unde știa Natan că aceasta era voia lui Dumnezeu pentru David? Dar urechea profetului era mereu deschisă la glasul lui Dumnezeu (Amos 3:7), iar el a primit de la Dumnezeu cuvintele pe care i le-a transmis lui David a doua zi.

De zece ori în acest capitol, David este numit „slujitor”. Slujitorul nu poruncește stăpânului; stăpânul poruncește slujitorului. Și ce Stăpân minunat este Domnul! Fie că privim spre trecut („Te-am luat” [v. 7]; „Am fost cu tine” [v. 8]), fie spre viitor (Dumnezeu spune „Voi face” de zece ori), vedem harul și bunătatea Domnului. Cât de umilit a fost David de bunătatea Domnului!

Una este să știi despre promisiunile lui Dumnezeu și cu totul altceva este să le revendici pentru tine prin credință. Ca un copil mic, David a intrat și „s-a așezat înaintea Domnului”. El I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru îndurările pe care le-a promis, iar apoi a spus: „Doamne, fă-o!” Credința transformă promisiunile lui Dumnezeu în realitate, dar înainte de a te ruga, ia-ți timp să-L lauzi.

1 Cronici 18 - Cum să construiești atunci când dă râmi?

David a învins patru mari dușmani pentru că Domnul era cu el. Dar David le-a privit ca fiind mai mult decât simple războaie: erau ocazii de a cuceri mai mult teritoriu pentru

Domnul și de a aduna mai multe bogății pentru tezaurul Său. El a privit dincolo de bătălie, spre templu.

David s-a gândit: „Dacă nu pot construi templul Domnului, măcar pot să-l ajut pe fiul meu să o facă.” Victoriile unei generații pot ajuta la construirea templelor generației următoare. David a dedicat Domnului prada pe care a câștigat-o, precum și darurile și tributurile pe care le-a primit. (Vezi 1 Cronici 28.)

Fiecare dușman îți poate oferi ceva care să te ajute să clădești lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Ispita este ocazia de a obține comoara fără a câștiga mai întâi bătălia. Credința învinge dușmanul și revendică prada pentru Domnul.

Benaia

În relatările Vechiului Testament, numele Benaia aparține a cel puțin doisprezece bărbați, dar cel mai fascinant dintre toți este cel menționat în 1 Cronici 18:17. S-a născut preot (1 Cron. 27:5), dar a devenit soldat. Și-a început cariera militară ca unul dintre oamenii puternici ai lui David (2 Sam. 23:20–23) și a fost pus la conducerea gărzii personale a lui David. În cele din urmă, Benaia a devenit șeful armatei lui Solomon (1 Regi 2:35). Ar fi putut să se bucure de o viață relativ sigură și ușoară ca preot, dar a ales viața periculoasă de soldat pentru a-și sluji regele. El „a ucis un leu în mijlocul unei gropi într-o zi cu zăpadă” (2 Sam. 23:20). Frank Boreham a scris: „El s-a întâlnit cu cei mai răi dușmani, în cele mai rele locuri, în cele mai grele condiții; și a învins.” Ce om!

1 Corinteni 19 - Intenții bune interpretate rău

Dacă te temi de cineva și îl consideri dușmanul tău, nimic din ceea ce face acea persoană nu-ți va plăcea. În loc să iei cuvintele și faptele sale la valoarea lor nominală, devii suspicios. Răutatea ne otrăvește până în punctul în care urechile noastre nu aud nimic bun și ochii noștri nu văd nimic bun, indiferent ce ar spune sau ar face acea persoană. (Vezi 1 Petru 2:1–3.)

Faptele lui Hanun erau o ofensă publică împotriva lui David, așa că acesta a trebuit să acționeze, mai ales când a văzut că amoniții se pregăteau de război. Dar ce ar trebui să facă creștinii când li se răsplătește binele cu rău?

Luiați în considerare aceste versete atunci când decideți ce măsuri să luați:

„Dragostea... nu caută folosul ei, nu se mânie, nu gândește rău” (1 Cor. 13:5);

„În schimbul dragostei mele, ei sunt acuzatorii mei, dar eu mă dăruiesc rugăciunii” (Ps. 109:4);

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34).

Meditați la Matei 5:10–12, 43–48, apoi rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute să puneți în practică aceste învățături.

Francis Bacon a comentat această situație: „Când se răzbună, omul nu face decât să se pună la egalitate cu dușmanul său; dar când trece cu vederea, el este mult mai sus decât el.”

1 Corinteni 20 - Cine ne dă putere să biruim?

Aici nu se face nicio mențiune despre faptul că David a rămas la Ierusalim și a comis adulter cu soția lui Urie, unul dintre vitejii săi. Dar povestea fusese deja consemnată în 2 Samuel, așa că nu era nevoie să fie repetată. Cu toate acestea, au-

torul a relatat păcatul lui David de a număra poporul (cap. 21). Păcatele duhului pot fi mai insidioase decât păcatele trupului (2 Cor. 7:1). Poate că ești ispitit mai des de mândrie decât de poftele trupului.

Ioab și armata au câștigat războiul, dar David a ajuns la timp pe câmpul de luptă pentru a conduce victoria finală și apoi pentru a revendica coroana. Era una grea: șaptezeci și cinci de kilograme de aur! Dar toate coroanele sunt grele, pentru că nu este ușor să fii lider.

Uriașii au obiceiul de a se înmulți! David îl ucisese pe Goliat, dar alți uriași rămăseseră; iar Dumnezeu își pregătise slujitorii să-i învingă. amintim de David și Goliat și tindem să-i uităm pe acești alți învingători, dar Dumnezeu își amintește de ei.

1 Cronici 21 - Cum a ajuns o greșeală să decidă locul viitorului Templu?

Mândria: David și Ioab (1–6). Satana îi atacă pe conducători și se cuvine să ne rugăm pentru ei. El a făcut apel la mândria lui David, încurajându-l să afle cât de mare era împărăția sa. David era atât încăpățânat, cât și mândru, iar atitudinea lui a adus Israelul într-o situație foarte dificilă.

Smerenia: David și Domnul (7–17). Când David și-a dat seama de păcatele sale, s-a mărturisit înaintea Domnului și a fost iertat, dar a trebuit totuși să suporte consecințele (Gal. 6:7–8). Îmbrăcat în sac, David L-a implorat public pe Dumnezeu să oprească ciurma. Ce imagine a smereniei!

Ascultarea: David și Ornan (18–30). În ceasul pocăinței și al rugăciunii, vom auzi un cuvânt de la Dumnezeu. Gad i-a adus acel cuvânt lui David. David ar fi putut revendica proprietatea și jertfele, dar Domnul nu ar fi fost mulțumit. David

a spus: „Nu voi lua ce este al tău pentru Domnul, nici nu voi aduce jertfe arse cu ceea ce nu mă costă nimic” (v. 24). Cauți calea cea mai ușoară când păcatul te ajunge din urmă? Mântuitorului nostru nu I-a fost ușor când a plătit pentru păcatele noastre pe cruce.

1 Cronici 22 - Ce învățăm din pașii din procesul de construcție a Templului?

Iehova este un Dumnezeu al ordinii și asta se vede deslușit în tot ceea ce face El și copiii Lui. Planurile viitorului Templu i-au fost date lui David direct de Dumnezeu. Nu știm cum s-a făcut aceasta, dar știm precis că așa a fost (1 Cronici 28:11–19).

Pregătirea. Astfel, David a făcut „pregătiri ample înainte de moartea sa” (v. 5). El nu se pregătea pentru a muri, ci pentru a construi templul. (Idea de pregătire apare de cinci ori în acest capitol.) De ani de zile, David se pregătea pentru acest mare proiect și aduna materiale (vv. 3–4). Își riscase viața în luptă și revendicase prada pentru Domnul. Reputația lui era aceea de soldat, dar inima lui era aceea de constructor.

Promisiunea. David a revendicat promisiunea lui Dumnezeu și a folosit-o pentru a-și încuraja fiul, un tânăr cu puțină experiență practică. Munca pe care o facem este pentru Dumnezeu și trebuie să fie cea mai bună.

Prosperitatea. Nu poți scăpa de principiul de bază enunțat în Iosua 1:8 (vv. 11–13): dacă ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu, El va face ca lucrarea noastră să prospere. David adunase peste patruzeci de milioane de tone de aur și argint, dar toată acea bogăție nu avea nicio valoare fără binecuvântarea lui Dumnezeu.

Parteneriatul. Nu putem face lucrarea lui Dumnezeu de unul singur; avem nevoie de ajutoare (vv. 2, 15, 17–19).

Conducători, pietrari, tăietori de lemne – toți au făcut parte din lucrare, iar fiecare lucrător a fost important.

1 Cronici 23-27 - Omul potrivit la locul potrivit într-o atmosferă adâncă de închinare și laudă

Un templu frumos și costisitor este o risipă de bani dacă slujirea nu se desfășoară spre binele poporului lui Dumnezeu și spre slava Lui. Așadar, înainte de a muri, David a organizat lucrătorii templului și i-a pus sub o conducere adecvată: „Toate lucrurile să se facă cu cumpătare și cu ordine” (1 Cor. 14:40).

Lucrarea Domnului cerea slujire dedicată din partea multor feluri de oameni: preoți, leviți, muzicieni, trezorieri, portari, soldați și funcționari de stat. Fiecare dintre noi are o chemare de la Domnul și trebuie să fim credincioși în a ne ocupa locul și a ne face treaba. Noi ajutăm la zidirea bisericii și trebuie să-I dăm lui Dumnezeu tot ce avem mai bun (Mat. 16:18; Ef. 2:19–22).

Fiind el însuși muzician, David era, fără îndoială, deosebit de preocupat ca muzica din templu să fie cea mai bună posibilă. Dumnezeu i-a dat oameni pricepuți și pregătiți (25:7), dar sarcina lor nu era să-și pună în valoare talentele: ei trebuiau să-L slăvească pe Domnul lor (25:3). Îți începi și îți închei fiecare zi cu laudă adusă Domnului (23:30)?

1 Cronici 28 - Nu cum vrem noi, ci în toate cum dorește Domnul! Cum este inima ta?

O inimă dezamăgită (28:2). În loc să se plângă că nu putea să zidească casa lui Dumnezeu, David a început să se pregătească pentru a-l ajuta pe Solomon să ducă la bun sfârșit această lucrare. David a slujit generației sale și generațiilor viitoare pentru că L-a slujit pe Domnul cu altruism. Când dezamăgirile îți apar în viață, cum le faci față?

O inimă credincioasă (28:9). Solomon avea tot ce-i trebuia pentru a zidi templul, dar cel mai important lucru numai el îl putea oferi: o inimă loială lui Dumnezeu. Motivele lui trebuiau să fie drepte, altfel lucrarea lui n-ar fi fost binecuvântată.

O inimă generoasă (29:9, 17). Poporul s-a alăturat regelui lor în a da cu generozitate Domnului. Desigur, orice I-am da noi, El ne-a dat mai întâi nouă (29:11–15). Au existat chiar și daruri din trecut, de la Samuel, Saul și Abner (26:28).

O inimă devotată (29:17–18). „Îndreaptă-le inima spre Tine” înseamnă „Păstrează-i loiali și devotați Ție”. În ultimii săi ani, inima lui Solomon s-a îndepărtat de Domnul (1 Regi 11:3). Asta ni se poate întâmpla oricui dintre noi, așa că trebuie să ascultăm de Proverbe 4:23.

De ce ar trebui să dăm cu generozitate Domnului? Cântarea de laudă a lui David din 29:10–15 prezintă câteva motive:

Dumnezeu este mare (vv. 10–12);

Dumnezeu merită slavă (v. 13);

Dumnezeu ne-a dat atât de mult (v. 14);

viața este scurtă și trebuie să o facem să conteze (v. 15).

Găsiți mângâiere în acest adevăr: „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2:17).

Prezentarea cărții 2 Cronici

Cartea 2 Cronici este o dizertație istorică pe tema: Soarta unei națiuni depinde de atitudinea ei față de Domnul. Cazul studiat este: „Împărăția lui Iuda“.

Titlul: Cartea este continuarea lucrării începute în cea dintâi carte a Cronicilor.

Autorul: Conținutul Cronicilor se termină brusc cu o frază întreruptă la jumătate (2 Cron. 36:23). Continuarea ei se poate găsi în primele versete ale cărții lui Ezra, cărturarul (Ezra 1:2-4). Concluzia firească ce se poate trage din această „coincidentă“ este că ambele cărți au același autor, deși numai cea din urmă îi poartă numele.

Data: După darea edictului lui Cir care a permis reîntoarcerea evreilor în Israel, probabil între anii 450-425 î.Cr. (1 Cron. 3:16-24; 9:1)

Conținutul cărții: 2 Cronici este o carte tragică cu un început glorios, dar cu un final teribil. Primele 9 capitole ne redau cei 40 de ani de domnie ai lui Solomon. Restul capitolelor se concentrează asupra istoriei împărăției lui Iuda pînă în vremea robiei babiloniene. Nu este cazul să zăbovim aici asupra fiecăruia dintre cei 20 de împărați care s-au succedat la tronul Ierusalimului. Este suficient să spunem că ei

sînt analizați de autor prin prisma relației personale pe care au avut-o ei cu Domnul.

Ascensiunea sau declinul împărăției lui Israel nu s-au datorat factorilor economici sau politici, ci stării lor spirituale în legătura lor cu Dumnezeu:

„Și în timpul cînd a căutat pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să propășească“ (2 Cron. 26:5).

„Iotam a ajuns puternic, pentru că și-a urmat necurmat căile naintea Domnului, Dumnezeului său“ (2 Cron. 27:6).

„Ahaz... El n-a făcut ce este bine înaintea Domnului... Domnul, Dumnezeu l-a dat în mîinile împăratului Siriei“ (2 Cron. 28:1-5).

Într-un sens foarte larg, Israelul, ca popor, este prezentat în cărțile Cronicilor ca și „casa lui Iehova“. Dumnezeu îi spune lui David: „Domnul îți va zidi o casă“ (1 Cron. 17:10). Tot ceea ce se întîmplă în popor este în funcție de atitudinea lor față de Dumnezeu și ca urmare a binecuvîntărilor sau pedepselor pe care le trimite El asupra națiunii: „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți“ (1 Sam. 2:30).

Cuvinte cheie și teme caracteristice: Toată acțiunea istorică poate fi grupată pe două coloane în fruntea cărora se poate scrie: „ascultare“ și „neascultare“. Cronicile sînt lecții pedagogice pentru copiii lui Dumnezeu din toate timpurile.

Mesajul peste veacuri: A fost adevărat atunci și este adevărat și acum; este adevărat pentru neamuri întregi și este adevărat pentru fiecare om în parte: Cea dintîi și cea mai de căpetenie datorie a oricărui tron este o bună relație cu templul. Spusă în cuvintele nemuritoare ale Domnului Isus această axiomă sună așa: „Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și

neprihănirea Lui, și toate celelalte lucruri vi se vor da pe «deasupra» (Matei 6:33).

SCHIȚA CĂRȚII

2 Cronici

Schița	DOMNIA LUI SOLOMON		DECĂDEREA LUI IUDA			
Împărțirea cărții	Templul lui Solomon	Închinarea lui Solomon	Corupție (Roboam)	Corecție (De la Abia la Ahaz)	Consacrare (Ezechia)	Captivitate (Babilon)
Textul	1:1 - 5:22	6:1 - 9:28	10:1 - 12:16	13:1 - 28:27	29:1 - 32:33	33:1 - 36:23
Teme	PREZENTAREA TEMPLULUI		PÂNGĂRIREA TEMPLULUI			
	Un împărat		19 împărați și o împărăteasă			
Locul	Împărăția de sud a lui Iuda					
Timpul	Aproximativ 40 de ani		Aproximativ 400 de ani			

Lecții practice din 2 Cronici

Continuăm lecțiile din viața regilor din regatul lui Iuda. Ezra repetă istoria pedagogic pentru seminția regală care se întorsese din exil în urma decretului dat de Cir Persanul.

2 Cronici 1 - Te ridici sau cobori?

Conducătorul. Dumnezeu „l-a înălțat nespus de mult” (v. 1). Solomon putea să-și întărească împărăția, dar numai Dumnezeu putea să-i înalțe numele. Dacă Solomon ar fi încercat să se înalțe pe sine însuși, Dumnezeu l-ar fi pedepsit (1 Petru 5:5).

Închinătorul. Măinile lui Solomon erau pline de jertfe aduse Domnului; urechile lui erau deschise la Cuvântul Domnului; inima lui era dedicată slujirii Domnului. Marea lui dorință era să fie capabil să-și slujească poporul cu înțelepciune, iar Dumnezeu i-a împlinit această dorință. I-ai cerut lui Dumnezeu înțelepciune (Iacov 1:5)?

Negustorul. Regele Solomon avea un talent pentru comerțul exterior. În ciuda avertismentului din Deuteronom

17:16–17, el a adunat argint și aur și și-a înmulțit caii. David avea doar 100 de care (1 Cron. 18:4), dar fiul său a adăugat încă 1.300. Comerțul a adus bogăție națiunii, dar s-ar putea să fi fost începutul decăderii lui Solomon (1 Regi 11).

Te ridici sau te cobori,
te întreb de două ori?

Banii oare-ți sunt cădere,
de nu poți să te ridici?
Căci sunt mulți cu mare-avere,
dar cu sufletele mici.

Dacă vrei să fii bogat,
să ai suflet luminat,
bogății să nu le zici
celor ce rămân aici.

2 Cronici 2 - 4 - Compromisuri în construcție

Planurile atât pentru templu, cât și pentru cortul întâlnirii au fost date de Dumnezeu; în ambele proiecte, poporului i s-a permis să contribuie cu darurile sale. Exista însă o diferență: Duhul lui Dumnezeu i-a înzestrat pe doi bărbați evrei să construiască cortul întâlnirii și mobilierul acestuia (Exod 31), dar un meșter din afara Israelului a supravegheat construcția templului. Oare Duhul lui Dumnezeu nu a înzestrat pe nimeni pentru această sarcină? Sau a fost acesta încă un mod al lui Solomon de a construi legături puternice cu vecinii săi?

Cel puțin motivele lui erau pure: el a zidit casa „pentru numele Domnului” (2:1). A folosit cele mai bune materiale („aur curat”, „aur fin”) și a pus o temelie bună (3:3). Apostolul Pavel

avea cu siguranță în minte templul lui Solomon când a scris 1 Corinteni 3:10–17.

Stâlpii (3:17) din templul spiritual al lui Dumnezeu, biserica, sunt oameni dedicați care Îl slujesc cu devotament (Gal. 2:9). Ești tu un stâlp sau trebuie să te sprijini de alții?

2 Cronici 3:1-17 - Casa audiențelor harului

Cronicile prezintă construcția Templului dintr-un unghi diferit față de cartea Împăraților. Aceasta din urmă o vedea înainte de toate ca locul prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Cronicile ne-o arată mai degrabă ca fiind locul unde închinătorul este primit să-L întâlnească pe Dumnezeul său. O dimensiune este de jos în sus, alta este de sus în jos.

Temelia Casei este stabilită pe acel Munte, Moria, unde harul lui Dumnezeu suspendase judecata și consumase arderea-de-tot. Casa este un loc în care omul se înalță pentru a primi iertarea divină venită din cer. Nu degeaba totul este acoperit în aur și pietre scumpe!

Cât privește Biserica, știm, din declarația lui Petru și din răspunsul Domnului Isus, pe ce stâncă este zidită: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“ (Matei 16.16, 18).

Solomon construiește succesiv porticul, casa propriu-zisă și locul preasfânt. Apoi confecționează cei doi heruvimi mari, perdeaua și cele două coloane, Iachin și Boaz.

Înălțimea extraordinară a porticului nu este menționată decât aici: o sută douăzeci de coți, adică de patru ori înălțimea casei. Nu este aceasta o ilustrare a Psalmului 24, care repetă v.7 în v.9, spunând:

„Porți, ridicați-vă capetele!
Ridicați-vă, porți veșnice,

ca să intre Împăratul slavei!

Pentru o Persoană de o asemenea grandoare, ce poartă s-ar potrivi?

2 Cronici 5 - Îi dai voie lui Dumnezeu să facă așa cum vrea El?

Frumosul templu a rămas gol până când tronul lui Dumnezeu a fost așezat la locul lui (vv. 2–10) și slava lui Dumnezeu a umplut casa (vv. 13–14). Când Moise a sfințit cortul întâlnirii, slava a coborât odată cu finalizarea lucrării (Exod 40:33–38).

Cântarea de laudă a fost cea care a adus slava în templu. Când te închini împreună cu poporul lui Dumnezeu, lauda ta sporește slava Lui în adunare?

Tablele Legii se aflau încă în chivot (v. 10), dar vasul cu mană și toiagul lui Aaron nu mai erau acolo (Evrei 9:4). Unele lucruri pe care le face Dumnezeu sunt temporare și nu trebuie să le transformăm în instituții permanente. David organizase cu grijă preoții și leviții, dar acea ordine a fost uitată în timp ce ei conduceau închinarea în acea zi sfântă (v. 11). Sunt momente în care Duhul lui Dumnezeu ignoră planurile și procedurile noastre și revelează slava lui Dumnezeu într-un mod nou. Lasă-L să o facă! Nu trebuie să ne închinăm organizației; trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu.

2 Cronici 6 - O inspecție interesantă la Templu

În discursul său de dedicare și în rugăciune, regele Solomon și-a îndreptat privirea în cinci direcții diferite.

S-a uitat înapoi (1–11). Și-a amintit cum Dumnezeu l-a ales să construiască templul.

S-a uitat în sus (12–21). I-a cerut lui Dumnezeu să împlinească promisiunile legământului pe care le făcuse cu David. Legământul includea venirea în această lume a Fiului lui David, Iisus Hristos, care s-a născut din casa lui David.

El a privit înainte (22–31). Solomon I-a cerut lui Dumnezeu să-i ajute pe oamenii Săi în diverse încercări ale vieții, în special să-i ierte atunci când păcătuiau. Venirea la templu, sau privirea spre templu, și rugăciunea către Dumnezeu le-ar aduce iertarea. În acest capitol, există numeroase referiri la rugăciune.

El s-a uitat în jur (32–35). Regele a cerut ajutorul lui Dumnezeu pentru neamuri. Templul urma să fie „o casă de rugăciune pentru toate neamurile” (Isaia 56:7); voia lui Dumnezeu era ca Israelul să aducă binecuvântare întregii lumi (Geneza 12:1–3).

El s-a uitat în interiorul său (36–40). Și-a încheiat rugăciunea cerând iertare pentru Israelul păcătos. Cuvintele sale trebuie să fi fost foarte semnificative pentru evreii luați în captivitate la Babilon patru secole mai târziu. Templul nu mai există, dar relatarea acelei mari zile de dedicare rămâne pentru a încuraja și a binecuvânta poporul lui Dumnezeu. Citește din nou capitolul și notează promisiunile pe care le poți revendica astăzi.

În rugăciunea sa de încheiere (vv. 41–42), Solomon i-a cerut lui Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei prezenți: preoții, poporul și pe el însuși, ca rege uns de Dumnezeu. Dar orice binecuvântare care ar veni ar rezulta din mila lui Dumnezeu și din promisiunile Sale față de David. David nu a putut să construiască templul sau să participe la slujba de dedicare, dar era totuși acolo!

2 Cronici 7 - Cum stăm la masă cu Dumnezeu?

Flăcări și faimă. Focul a venit să mistuie, iar slava a venit să locuiască. A fost slavă la începutul slujbei (2 Cron. 5:14) și slavă la sfârșit! Dar nu putea exista slavă fără jertfele care au acoperit păcatele poporului. Isaia a văzut slava lui Dumnezeu, dar înainte de a fi pregătit pentru slujire, a trebuit să simtă focul (Isaia 6:1–8). Cei mai mulți dintre noi dorim slava, dar ne împotrivim focului.

Cădere și ospăț. Această demonstrație a puterii și slavei lui Dumnezeu i-a adus pe oameni în genunchi, dar când slujba s-a încheiat, s-au bucurat cu ospăț. Contradictoriu? Deloc. Trebuie să „slujim Domnului cu frică și să ne bucurăm cu tremur” (Ps. 2:11). S-a spus despre Moise și alții: „Au văzut pe Dumnezeu și au mâncat și au băut” (Exod 24:11).

Promisiune și avertisment. Ce încurajare să știm că Dumnezeu ne ascultă rugăciunile! Dumnezeu a împlinit cu îndurare ceea ce a cerut împăratul, dar a adăugat un cuvânt de precauție: „Aceste binecuvântări sunt date când copiii Mei ascultă.” Neascultarea înseamnă disciplină, nu pentru că Dumnezeu ne urăște, ci pentru că ne iubește și vrea să ne binecuvânteze și mai mult.

Rugăciunea s-a înălțat, focul a coborât și slava S-a așezat. Ai putea cere mai mult?

2 Cronici 8 - Aparențe înșelătoare în Solomon

David era cunoscut pentru bătăliile sale, iar Solomon pentru construcțiile sale. Era o perioadă de pace, așa că existau oportunități și resurse pentru a construi.

Solomon și-a luat o soție păgână. Este dezamăgitor faptul că Solomon s-a căsătorit cu o femeie străină care nu putea fi identificată cu tronul Domnului. Dumnezeu dorește ca fiecare cămin să fie un cort al întâlnirii (Isaia 4:5–6); El dorește ca copiii Săi să se bucure de prezența Sa (2 Corinteni 6:4–7:1). Se pare că, în această decizie, Solomon a fost preocupat mai mult de politică decât de evlavie.

Solomon a fost credincios în închinarea sa publică, în ciuda acestor inconsistențe din viața sa, și a continuat să sporească bogăția națiunii. Dar poporul nu creștea în lucrurile Domnului. Alexander Whyte a scris că „viermele ascuns... rodea tot timpul bastonul regal pe care se sprijinea Solomon”.

Cea mai importantă parte a vieții tale este partea pe care numai Dumnezeu o vede. Ești preocupat de caracter – sau de reputație?

2 Cronici 9 - Care sunt bogățiile tale?

Bogăția și înțelepciunea sunt temele centrale ale acestui capitol; aurul este menționat de șaisprezece ori, iar înțelepciunea de șase ori. Potrivit regelui Solomon, înțelepciunea este mai bună decât bogăția (Prov. 3:13–15; 8:10–11), deși majoritatea oamenilor de astăzi ar prefera probabil să aibă bani. Ei măsoară viața în funcție de prețuri, nu de valori.

Dacă vrei aur, argint și bijuterii, trebuie să sapi după ele. Foarte puține comori se găsesc la pământ, gata să fie culese. Dacă vrei înțelepciune, trebuie să „o cauți ca pe argintul și s-o cauți ca pe comorile ascunse” (Prov. 2:4). Asta înseamnă muncă! Înseamnă să-ți faci timp să citești, să meditezi, să te rogi și să pui adevărul în practică.

Singurele materiale la îndemână pe care le vei găsi sunt lemnul, fânul și paiele, dar ele nu vor dura (1 Cor. 3:10–15).

A sacrifica ceea ce este permanent pentru ceea ce este imediat este o nebunie, nu înțelepciune.

2 Cronici 10-11 - Ce-ai fi răspuns tu în locul lui Roboam?

Cronicarul nu menționează căderea lui Solomon în păcat sau avertismentul lui Dumnezeu (1 Regi 11–13), dar consemnează nebunia lui Roboam. Ai crede că tinerii ar recomanda o viață mai ușoară pentru popor, deoarece tinerețea este, în general, o perioadă lipsită de griji. Dar prietenii regelui nu trebuiau să poarte niciuna dintre aceste poveri, iar decizia lor îi făcea să pară puternici. Ei s-au folosit de popor pentru a-și spori autoritatea, în loc să-și folosească autoritatea pentru a ajuta poporul. (Vezi Matei 23:4; Galateni 6:2.)

Adevărul este că Roboam nu trebuia să se consulte nici cu bătrânii, nici cu tinerii, ci cu Dumnezeu. Crescuse însă la umbra lui Solomon de la care nu învățase această practică. Fusese prea „înțelept“ ca s-o facă ...

Unele dezbinări sunt de la Dumnezeu (11:4), chiar dacă ele creează probleme și provoacă suferințe. În primul rând, diviziunile îi obligă pe oameni să ia decizii, iar deciziile pe care le iau dezvăluie felul de oameni care sunt. Preoții și leviții au părăsit Israelul și au venit în Iuda pentru că doreau să slujească în templul adevărat și să fie conduși de un rege din neamul lui David.

Planul lui Dumnezeu pentru această lume este să unească toate lucrurile în Hristos (Efeseni 1:10), iar El va reuși în ciuda rebeliunii omului. Planul diavolului este să despartă lucrurile. De partea cui ești tu?

2 Cronici 12 - Cât te costă îndepărtarea de Dumnezeu?

Roboam a refuzat să slujească Domnului sau poporului, așa că a ajuns să slujească Egiptului. Dumnezeu voia ca el să învețe diferența dintre jugul Său ușor și jugul greu al păcatului (v. 8; Deut. 28:47–48). Unii oameni trebuie să învețe pe calea cea grea. Ești tu unul dintre ei?

Indiferent cât de puternic crezi că ești, puterea ta se transformă în slăbiciune dacă Îl părăsești pe Domnul. Roboam s-a bazat pe cetățile sale întărite pentru protecție, iar egiptenii le-au cucerit pe toate. Fiul său, Abia, s-a bazat pe Domnul și a obținut o mare victorie (2 Cron. 13:18). Unde este credința ta astăzi?

Comorile lui Solomon au devenit prada Egiptului pentru că împăratul s-a îndepărtat de Dumnezeu. Împăratul și bătrânii s-au smerit înaintea lui Dumnezeu, dar nu au putut scăpa de consecințele păcatului lor. Dumnezeu i-a cruțat de mânia Sa, dar le-a permis să sufere.

Alexander Maclaren a afirmat: „Fiecare păcat este și o greșeală, și o pierdere personală; iar epitaful pentru cel păcătos este întotdeauna: «Un nebun!»”

2 Cronici 13 - Cine dă biruința în lupte? Care este secretul biruinței în lupte?

Armata lui Israel avea strategie și număr mare de soldați, dar nu avea pe Dumnezeu. Era de două ori mai mare decât armata lui Iuda (Luca 14:31–32), dar până când bătălia s-a încheiat, Israel pierduse 500.000 de soldați. „Dumnezeu Însuși

este cu noi ca și căpetenia noastră,” a anunțat regele Abia (v. 12).

El credea evident că „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?” (Rom. 8:31). Abia și-a pus credința în Dumnezeu legământului care își împlinește întotdeauna promisiunile (v. 5). El trăia prin credință și nu prin vedere.

Pentru un scurt moment, părea că Israel va câștiga, dar Dumnezeu a dat victoria lui Iuda. „Arma lor secretă” era înapoi în Ierusalim: închinarea lor credincioasă față de Domnul (vv. 8–11). Ei au păzit poruncile Domnului, iar El și-a păzit promisiunile față de ei. Victoriile publice sunt rezultatul slujirilor private aduse Domnului. Cei care se bucură înaintea Domnului se pot baza pe Domnul.“

2 Cronici 14-16 - Mirodeniile pot ascunde mirosul morții, dar nu și realitatea ei!

Asa este un alt exemplu trist al unui om care a avut un început splendid, dar a avut un sfârșit tragic. La începutul domniei sale, s-a bazat pe Domnul, iar Dumnezeu i-a dat o mare victorie. Apoi a crezut mesajul profetului și a îndepărtat idolii din țară și a chemat poporul să-și reafirme loialitatea față de Domnul. A destituit chiar și regina mamă pentru idolatria ei!

Dar când fusese rege timp de treizeci și șase de ani, a încetat să se mai bazeze pe Domnul. A luat comorile Domnului și a cumpărat protecție de la un rege păgân! Profetul Hanani i-a spus regelui ce era greșit: inima lui nu era credincioasă Domnului (16:9). În loc să se smerească și să asculte, așa cum făcuse înainte, Asa, mâniat, s-a împotrivit Cuvântului și slujitorului lui Dumnezeu (Iacov 1:19). Când greșim, ar trebui să recunoaștem în loc să încercăm să ne împotrivim lui Dum-

nezeu. Dumnezeu este mult mai puternic decât încăpățânarea noastră.”

- ◇ Dumnezeu este cu noi—căutați-L (15:2).
- ◇ Dumnezeu răspunde rugăciunii—aveți încredere în El (15:4).
- ◇ Dumnezeu răsplătește credințioșia—ascultați de El (15:7).

Nu depășești niciodată capacitatea de a păcătui.

Noe era un om matur când s-a îmbătat (Gen. 9:20–23), și la fel era și Avraam când a mințit în privința soției sale (Gen. 12:10 și urm.).

Moise era un lider experimentat când și-a pierdut cumpătul (Num. 20), și la fel era și David când a comis adulter și crimă.

Trupul lui Asa zăcea pe un pat de mirodenii parfumate, dar numele lui nu mai era la fel de parfumat ca odinioară. Meditați la Proverbe 10:7, Ecclesiastul 7:1 și 1 Corinteni 10:12.

2 Cronici 17-18 - Alege-ți nevasta cu grijă pentru că ea va deveni cea mai mare influență din viața ta!

Viața lui Iosafat este descrisă în Psalmul 1:1–3. El a umblat după sfatul cel bun (17:3), s-a desfătat în căile lui Dumnezeu (17:6) și a fost roditor în slujirea sa, împărtășind Cuvântul cu poporul (17:7–9). El a practicat frica de Domnul, astfel că a fost protejat de frica de Domnul. Când te temi de Dumnezeu, nu mai trebuie să te temi de nimic altceva (Ps. 112).

Dar Iosafat s-a căsătorit cu femeia nepotrivită, s-a aliat cu oamenii nepotriviti, a purtat războiul nepotrivit și aproape că a avut un sfârșit nepotrivit. Umblând „după sfatul celor răi”

și stând cu batjocoritorii (18:9; Ps. 1:1), împăratul s-a trezit în mari necazuri. A trebuit să asculte de proroci mincinoși și să meargă la luptă cu un împărat care se baza pe o încredere falsă.

Presiunea de a te conforma este mai mare astăzi decât era atunci. Reușești să-i rezisti? Poți să deosebești prorocul mincinos și mesajul lui sau ești impresionat de „mijloacele lui vizuale” și de mesajul plăcut (18:10)? Citește ultimele trei versete din Psalmul 1 și fii atent!

2 Cronici 19 - Ai învățat să nu te bagi acolo unde nu-ți fierbe oala?

Iosafat s-a întors acasă în siguranță doar pentru că Dumnezeu a fost plin de har față de el și l-a protejat în luptă. Când suntem în afara voii lui Dumnezeu și ajungem în locuri de pericol, Îl ispitim pe Dumnezeu, iar a-L ispiti pe Dumnezeu și a-L forța să facă minuni în favoarea noastră este un păcat. Așa L-a ispitit Satana pe Domnul Isus (Mat. 4:5–7).

El s-a supus Cuvântului lui Dumnezeu și s-a întors la slujirea poporului său. În timp ce era plecat luptând în bătălia altcuiva, propriul său popor era neglijat (Cântarea Cântărilor 1:6). Ca un bun păstor, el i-a căutat pe cei pierduți și i-a adus înapoi la Domnul (Ezec. 34:1–10) și s-a îngrijit ca poporul să fie protejat de judecători cinstiți și slujit de preoți evlavioși.

Observați accentul pus pe frica de Domnul (vv. 7, 9). Iosafat păcătuse, dar Dumnezeu l-a iertat. Rezultatul iertării ar trebui să fie frica de Domnul (Ps. 130:4).

Ioan Calvin a scris: „Adevărata evlavie constă . . . într-un zel curat și adevărat care Îl iubește pe Dumnezeu pe deplin și Îl venerază cu adevărat ca Domn, îmbrățișează dreptatea Sa și se teme să-L ofenseze mai mult decât să moară.”

2 Cronici 20 - Care este tactica ta de luptă?

Căutați-L pe Domnul. Când vedeți probleme mari la orizont, căutați-L pe Domnul înainte de a face orice altceva. Ce înseamnă asta? Înseamnă să faceți ceea ce au făcut Iosafat și Iuda. Ei și-au amintit cine este Dumnezeu (v. 6), ce a făcut El în trecut (v. 7) și ce a spus că va face în viitor (vv. 8–9). Înseamnă să aveți încredere în El și să vă țineți ochii ațintiți asupra Lui prin credință (v. 12).

Ascultați-L pe Domnul. Dumnezeu are întotdeauna un cuvânt special pentru cei care se întorc la El pentru ajutor. Când vă confrunțați cu o luptă, petreceți mult timp în Cuvântul Său și în rugăciune, căci atunci El vă va da acel cuvânt necesar de încurajare.

Lăudați-L pe Domnul. Bătălia a fost câștigată de cântăreți, stând în cel mai periculos loc dintre toate—între două armate. Dar ei au cântat laudele Domnului și au pus pe fugă vrăjmașul. Corul L-a lăudat pe Dumnezeu după ce Dumnezeu a dat cuvântul (v. 19), înainte de bătălie (v. 21) și după victorie (vv. 26–28), un model bun de urmat pentru noi în lauda noastră.

În ebraică, Berachah înseamnă „binecuvântare” (v. 26). Chiar și o vale poate deveni un loc de binecuvântare dacă învățăm cum să-L lăudăm pe Domnul. „Rugăciunea schimbă lucrurile” este o zicală familiară care este cu siguranță adevărată. Dar este la fel de adevărat că „lauda schimbă lucrurile.” De ce? Pentru că lauda adevărată schimbă oamenii, iar Dumnezeu poate lucra în și prin oamenii care Îl laudă. Lauda adevărată implică credință, speranță și dragoste, cele mai puternice arme din arsenalul creștin.

2 Cronici 21 - Știi că dragostea lui Dumnezeu poate fi și aspră?

Dumnezeu Și-a ținut promisiunea de a menține descendenții lui David pe tronul lui Iuda, dar Și-a ținut și promisiunea de a-i disciplina dacă Îl vor neasculta (2 Sam. 7:12–17). El l-a pedepsit pe Ioram în mai multe feluri.

În primul rând, domnia lui Ioram a început să se destrame, pe măsură ce edomiții s-au răsculat, iar filistenii au invadat. Chiar și cetatea leviților Libna s-a răsculat (v. 10; Ios. 21:13). Viața începe să se destrame atunci când încetezi să-L ascuți pe Domnul.

Scrisoarea lui Ilie l-a avertizat pe rege și i-a oferit ocazia să se pocăiască, dar Ioram a mers pe calea lui. Ce privilegiu să primești o scrisoare de la un profet faimos! Și ce tragedie să o tratezi cu dispreț. Regele a murit în dureri cumplite și nimeni nu l-a regretat. Totuși, el era fiul marelui Iosafat.

Dacă ai primi astăzi o scrisoare plină de dragoste și avertizare, cum ai răspunde la ea?

2 Cronici 22-23 - Cât de nestatornică este inima ta?

Corupție. Poetul britanic Samuel Taylor Coleridge a numit mamele „cel mai sfânt lucru viu”, dar nu ai fi putut aplica aceste cuvinte lui Atalia. Imaginează-ți o mamă care își învață fiul cum să păcătuiască! Ea a fost versiunea din Vechiul Testament a Irodiadei (Matei 14:1–12), exact opusul evlavioasei Ana (1 Sam. 1–2). Dar la ce altceva te-ai fi putut aștepta de la fiica Izabelei și a lui Ahab? Atalia a fost singura femeie care a condus peste regatul lui Iuda, iar domnia ei a fost una a răului.

Coronare. Dar Dumnezeu avea o altă femeie pe scenă, soția evlavioasă a marelui preot, și ea a împlinit voia lui Dumnezeu salvându-l pe pruncul Ioas. La momentul potrivit, soțul ei a orchestrat încoronarea lui Ioas și condamnarea Ataliei. Observă cele trei legăminte implicate: cu armata (23:1), cu regele (23:3) și cu Domnul (23:16).

Contribuție. Nu putem scăpa de David! El a oferit regelui (23:3), armele (23:9) și organizarea templului și muzica (23:18). Dar cât timp poate Iuda să trăiască din dividendele investițiilor spirituale făcute de bărbați și femei evlavioși din generațiile anterioare? Cât timp poate biserica lui Dumnezeu de astăzi?

2 Cronici 24 - Unde vei fi înmormântat tu?

Ioas a făcut multe lucruri bune, dar a fost un „om care se sprijinea pe alții”. Atâta timp cât evlaviosul Iehoiada era pe scenă, regele Îl asculta pe Domnul, iar templul prospera. Dar după moartea marelui preot, regele a început să asculte de alți consilieri; curând a condus națiunea în păcat.

Când Îl ascuți cu adevărat pe Cuvântul lui Dumnezeu, o faci indiferent de mesager. Dacă te bazezi pe alții și nu îți dezvoltă profunzimea spirituală, viața ta spirituală va dispărea când acei oameni nu vor mai fi. Ioas nu a vrut să asculte de profeți și chiar a omorât unul dintre ei (vv. 19–21). Dumnezeu a părăsit poporul, armata a fost înfrântă (v. 24; vezi și Deut. 32:30), iar regele a fost asasinat.

Preotul evlavios a fost îngropat împreună cu regii (v. 16), dar regele nelegiuit nu (v. 25). Ioas nu a fost credincios prietenilor săi și i-a tratat ca pe niște dușmani (Prov. 27:6, 10, 17). El a refuzat să-L asculte pe Dumnezeu și a devenit un alt exemplu al unui om care a avut un început bun, dar a ajuns la un

sfârșit tragic. Henry Ford a comentat: „Cel mai bun prieten al meu este acela care scoate la iveală tot ce este mai bun în mine.”

2 Cronici 25 - Este câștig sau este corect?

Amaziah a fost dedicat doar pe jumătate în viața lui religioasă și nu a fost credincios Domnului. În loc să se încreadă în Dumnezeu pentru victorie, a angajat oameni din Israel; apoi s-a îngrijorat de banii pe care i-ar pierde dacă ar asculta de Domnul! Odată ce începi să măsozi ascultarea în termeni de profit și pierdere, nu mai trăiești prin credință (Matei 6:33).

Când începi să te întrebi „Este profitabil?” în loc de „Este corect?”, ar fi bine să citești Filipeni 2:1–11 și Evrei 11:24–26. Amaziah s-a împotrivit voii lui Dumnezeu, dar în cele din urmă a ascultat; apoi armata s-a mâniat pe el și a declarat război! Fuseseră plătiți, deci ar fi trebuit să plece acasă bucuroși, dar voiau o șansă să lupte și să ia prada de război. Așa este răutatea inimii omenești.

Amaziah a pierdut bani și s-a supărat; soldații au câștigat bani și s-au mâniat. Banii nu satisfac inima. Împăratul a refuzat să asculte de slujitorul lui Dumnezeu și l-a amenințat cu moartea (vv. 15–16), dar în cele din urmă Amaziah a murit. A trăit pentru valori greșite și după sfaturi greșite și a murit ca un om înfrânt. Dumnezeu caută ucenici care sunt pe deplin dedicați (Matei 6:19–24).

2 Cronici 26 - Ozia - Și un om bun poate păcătui?

Punctul de început al succesului lui Ozia a fost căutarea lui Dumnezeu și dorința de a face voia Lui (v. 5). Spre deosebire de tatăl său, Ozia a fost un om pe deplin dedicat Domnului. El a crezut și a practicat Iosua 1:8 și Psalmul 1:1–3.

Punctul de cotitură a fost mândria lui (v. 16). A devenit faimos (vv. 8, 15) și puternic, iar Dumnezeu l-a ajutat în mod minunat (vv. 7, 15); dar nu a putut gestiona succesul. Dacă binecuvântările lui Dumnezeu nu ne smeresc, ele ne vor distruge în cele din urmă. Este adevărat că „mândria omului îl va smeri” (Prov. 29:23; vezi și Prov. 11:2; 16:18).

Punctul final a fost izolarea lui ca lepros (vv. 19–21). Nemulțumit să fie doar împărat, el a vrut să fie și preot. Nu a respectat limitele pe care Dumnezeu le-a stabilit, astfel că Dumnezeu l-a închis într-un loc strâmt ca lepros. Dumnezeu dă locuri largi celor în care poate avea încredere cu libertatea (Ps. 18:16–19).

Ozia nu a comis un păcat grosolan al firii. El a păcătuțit în domeniul lucrurilor spirituale. Este posibil să-L neascuți pe Dumnezeu în templu, cu o cădelniță în mână, dar dacă o faci, așteaptă-te ca Dumnezeu să se ocupe de tine drastic.

Pericolul mândriei

În mândria lui, Moise și-a pierdut cumpătul și a fost ținut departe de Țara Promisă (Num. 20:1–13). Mândria l-a împiedicat pe Iosua să caute voia lui Dumnezeu la Ai, iar el a pierdut bătălia (Ios. 7). Mândria regelui Nebucadnețar l-a transformat într-un animal (Dan. 4), iar mândria lui Petru a dus la lepădarea de Hristos (Luca 22:31–34). „Oricât de drag îi ești lui Dumnezeu,” a spus Charles Haddon Spurgeon, „dacă mândria

Daniel Brânzei

este adăpostită în spiritul tău, El o va smulge din tine. Cei care se înalță în propria lor apreciere trebuie să coboare din nou prin disciplina Lui.”

2 Cronici 27 - Mai bine puțin, dar bun, decât mult și rău

Ozia a păcătuit și a fost disciplinat de Domnul, dar acel singur eveniment nu i-a distrus influența evlavioasă. Fiul său, Iotam, a urmat exemplul tatălui său, dar a evitat păcatul acestuia, iar Domnul l-a onorat.

Iotam a trăit o viață scurtă și a avut o domnie scurtă, dar a fost credincios Domnului. Nu contează cât de mult trăim, ci cum trăim. Deși capitolul lui Iotam din Cronici este scurt, Ioan 2:17 este încă adevărat. La urma urmei, nici Isus Christos, nici apostolul Pavel n-au trăit mult ...

2 Cronici 28 - Sfințenia nu se moștenește!

Conducerea spirituală care a început cu Ozia și a continuat cu Iotam a dispărut odată cu Ahaz. Întrebăm de ce exemplele evlavioase ale tatălui și bunicului său nu i-au făcut niciun bine lui Ahaz.

Istoricii ne spun că Ahaz a fost coregent cu tatăl său timp de patru ani, ceea ce înseamnă că a început când avea șaisprezece ani. A devenit Ahaz mândru? A ascultat el sfaturi greșite?

Zeul amonit Moloh era venerat în Valea Fiului lui Hinom. Regele chiar și-a pus copiii pe altarul păgân. Când un tată este neascultător de Dumnezeu, adesea copiii suferă cel mai mult. Regele Iosia a pângărit locul (2 Regi 23:10) și l-a transformat

într-o groapă de gunoi. Cuvântul gheenă a ajuns să se refere la locul judecății veșnice, iadul.

Iuda a suferit o înfrângere umilitoare din partea lui Israel, dar Dumnezeu, plin de milă, a domnit și a salvat poporul. Un profet, nu un rege sau un general, a salvat situația.

În loc să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu tatălui și bunicului său, Ahaz a adoptat zeii dușmanului victorios. I se părea logic, pentru că inamicul câștiga!

În loc să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu, el a adoptat o abordare pragmatică (Proverbe 3:5-6). Ai făcut vreodată asta? Este periculos!

2 Cronici 29 - Care este formula pentru trezirile spirituale?

Când Ezechia a devenit rege, situația de la templu nu era diferită de starea unor biserici de astăzi (v. 7). Ușile închise vorbesc despre lipsa accesului la Dumnezeu și despre lipsa slujirii pentru Dumnezeu. El a pus înaintea noastră o ușă deschisă (Apoc. 3:8), iar noi o închidem.

Lămpile erau stinse, ceea ce indică lipsa mărturiei (Mat. 5:16), iar altarul tămâierii era rece, ceea ce înseamnă că nicio rugăciune nu se înălța către Dumnezeu (Ps. 141:2). Nu existau jertfe pe altar (Rom. 12:1-2), dar era mult gunoi în templu. Nu e de mirare că națiunea trăia mânia lui Dumnezeu în locul binecuvântării lui Dumnezeu.

Formula lui Ezechia pentru trezire spirituală era simplă: sfințire, jertfă și cântare. El a început cu preoții și leviții, pentru că dacă slujitorii lui Dumnezeu nu sunt curați, Dumnezeu nu le poate binecuvânta lucrarea. Apoi preoții au sfințit templul, au adus jertfele și au cântat cântarea Domnului.

Totul s-a întâmplat deodată (v. 36), dar ceea ce s-a întâmplat nu era nou sau neobișnuit. A fost pur și simplu o întoarcere la căile Domnului (Ier. 6:16).

2 Cronici 30 - Poate fi veselia ceva duhovnicesc?

Când Duhul lui Dumnezeu lucrează, Isus Hristos va fi glorificat, iar poporul lui Dumnezeu va fi unit.

Ezechia a chemat întreaga națiune înapoi la sărbătorirea Paștelui, sărbătoarea care Îl înfățișează pe Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, iar mulți au participat cu o inimă unită (v. 12). Ce ocazie binecuvântată a fost! Cât de tragic că liderii spirituali au fost de vină pentru întârzierea evenimentului (v. 3). Cât de tragic că unii dintre oameni au răs de invitație (v. 10; Mat. 22:1-14). Dar cât de minunat că Dumnezeu a binecuvântat din belșug, a vindecat oamenii și i-a trimis acasă plini de bucurie (vv. 21, 23, 25, 26). Oamenii care au refuzat invitația au pierdut o oportunitate specială. Dumnezeu privește la inimă și nu permite ca aspectele ceremoniale să stea în calea harului Său (1 Sam. 15:22; Ps. 50:7-15; 51:16-17; Osea 6:6).

Ezechia s-a asigurat că oamenii au fost învățați Cuvântul (v. 22), deoarece Cuvântul hrănește inima și curățește viața, mult după ce amintirile marilor evenimente s-au estompat. Oamenii au trăit o mare bucurie ca rezultat al participării la sărbătoarea Paștelui (v. 26). Evreii aveau să aibă mare bucurie la dedicarea zidurilor Ierusalimului (Neem. 12:43). Alți oameni care au trăit o mare bucurie de la Domnul sunt magii (Mat. 2:10), apostolii (Luca 24:52) și noii credincioși din Samaria (Fapte 8:8). Mesajul Evangheliei este vestea bună a unei mari bucurii (Luca 2:10). Îl împărtășești și altora?

2 Cronici 31 - Care sunt dovezile vieții noi?

Când te întorci să umbli cu Domnul, dovezile noii vieți sunt acolo, vizibile.

Curățire. Prea mult timp, închinarea la Iehova avusese loc alături de închinarea la zeii păgâni; asta urma acum să înceteze. Poporul l-a ajutat pe împărat să distrugă imaginile obscene și altarele păgâne. La urma urmei, națiunea tocmai sărbătorise Paștele, iar săptămâna de după Paște trebuia să fie un timp de „curățenie generală” (Exod. 12:15-20).

Slujire. Nu este suficient să scăpăm de rău; trebuie, de asemenea, să întemeiem și să întărim binele. Împăratul s-a asigurat că preoții ascultau de legea lui Dumnezeu și slujeau la templu. Dacă preoții ar fi slujit cu credincioșie de la început, națiunea nu ar fi căzut în apostazie.

Dăruire. Dacă preoții trebuie să slujească, poporul trebuie să-i susțină. Unul dintre primele semne ale trezirii spirituale este generozitatea celor ale căror inimi au fost atinse de Dumnezeu. Nimeni nu a trebuit să implore sau să îndemne; dăruirea venea din inimile oamenilor care erau în relație bună cu Dumnezeu.

2 Cronici 32 - Fii atent în vremurile bune?

Încercările vin de obicei după vremuri de mare binecuvântare, iar Ezechia s-a confruntat cu trei dintre ele.

Război. După alte perioade de trezire spirituală, națiunii i s-au oferit protecție și odihnă față de dușmani (2 Cron. 15:15; 20:29-30), dar de data aceasta, Dumnezeu a îngăduit ca dușmanul să intre. Dumnezeu testa credința regelui și a popoului pentru a vedea cât de profundă era cu adevărat. Una este

să participi la o mare adunare religioasă, dar cu totul altceva este să-ți fie invadată țara și capitala amenințată.

Boală. Boala lui Ezechia a fost atât o criză națională, cât și una personală, pentru că nu avea fii care să preia tronul. Dumnezeu promisese că familia lui David nu va duce niciodată lipsă de un om pe tron, așa că Ezechia s-a rugat să poată trăi și să aibă un fiu.

Cinste. Ezechia a trecut cu bine prin invazie și boală, dar a cedat mândriei. A început când nu l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că i-a cruțat viața și, aparent, nici măcar musturarea lui Dumnezeu nu l-a vindecat. Mărimea bogăției sale și laudele demnitarilor vizitatori l-au făcut pe Ezechia mândru, iar Dumnezeu a trebuit să se ocupe de el.

Am învățat că dacă Satan nu ne poate cuceri când vine ca leul (1 Pet. 5:8), va veni din nou ca șarpele (2 Cor. 11:1-3). S-ar putea să fii într-un pericol mai mare atunci când lucrurile merg bine decât atunci când lupți într-o bătălie, așa că rămâi vigilent.

2 Cronici 33 - Care este limita iertării divine?

Manase a reconstruit ceea ce tatăl său dărâmasese și apoi a dărâmat din nou ca să poată reconstrui. (Compară cu Gen. 26:18.) El nu a învățat din trecut și nu a ascultat de profeți, așa că a trebuit să trăiască cu pedeapsa pe care Dumnezeu i-a trimis-o. Unii oameni învață doar pe calea grea.

Cât de plin de har a fost Dumnezeu să vadă pocăința din nou a lui Manase, să-i audă rugăciunea și să-l readucă la Ierusalim. Dar nici măcar iertarea lui Dumnezeu nu putea anula automat exemplul rău al regelui sau repara teribilul rău pe care îl făcuse în țară. Păcatul are consecințe mult timp după ce păcătoșii sunt iertați (2 Împărați 23:26; 24:3).

Dumnezeu este gata și dispus să ierte, iar noi ar trebui să căutăm acea iertare din timp. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât facem mai mult rău; cu cât facem mai mult rău, cu atât noi și alții vom suferi mai mult din cauza păcatelor noastre.

2 Cronici 34 - Care este relația ta cu Biblia?

Găsește Cartea. Cea mai mare comoară pe care o ai nu sunt banii, ci Cuvântul lui Dumnezeu, care prea adesea este „pierdut” printre „gunoaiele” pe care le poți aduna cu ușurință. Prețuiești tu Cuvântul lui Dumnezeu? (Vezi Ps. 119:14,72, 127, 162.) Este „îngropat” pe undeva?

Citește Cartea. Cuvântul lui Dumnezeu nu este o relicvă de admirat într-un muzeu religios. Ei nu au pus Cartea înapoi în nișa ei din templu. Mai degrabă, au citit-o public și au onorat-o ca pe Cuvântul viu al lui Dumnezeu.

Ascultă de Carte. Regele a tremurat la Cuvântul lui Dumnezeu (Isa. 66:2) și a trimis imediat după mesajul lui Dumnezeu. Există întotdeauna un cuvânt proaspăt de la Domnul atunci când citești Biblia și cauți voia Lui.

Împărtășește Cartea. Regele a adunat poporul la templu pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu (vv. 29-30). Este bine să fii un primitor al Cuvântului, dar este de asemenea bine să fii un transmițător și să-l împărtășești cu alții (1 Tes. 1:6-10).

Stai ferm pentru Carte. Regele și poporul au făcut un legământ cu Domnul și și-au luat poziția în mod public. La urma urmei, rezultatul cunoașterii Bibliei ar trebui să fie ascultarea și slujirea, un angajament viu față de Dumnezeul Cuvântului.

2 Cronici 35 -

Amintirea trecutului (1-19). Paștele este marea sărbătoare a eliberării evreilor, când națiunea își amintește izbăvirea din Egipt (Exod. 13:1-10). Urmând exemplul evlaviosului Ezechia (2 Cron. 30), Iosia a ținut o sărbătoare și a chemat poporul să-L laude pe Dumnezeu. Ca și în zilele lui Ezechia, liderii spirituali au trebuit să fie încurajați să-și facă datoria. Prea des, cei care ar trebui să conducă stau în cale.

Ipotecarea viitorului (20-27). Dacă Dumnezeu a învins Egiptul în zilele lui Moise, cu siguranță putea s-o facă din nou pentru Iosia! Fără să caute voia Domnului, Iosia s-a amestecat într-un război care nu avea nimic de-a face cu Iuda, iar acest lucru a dus la moartea lui. O deghizare nu oferă protecție dacă nu L-am ascultat pe Dumnezeu (v. 22; 2 Cron. 18:29). Iuda era din nou în robia Egiptului!

Întrebăm cum ar fi putut fi viitorul lui Iuda dacă Iosia ar fi luat în seamă avertismentul pe care i l-a dat Dumnezeu. Oricât de ciudat ar părea, Dumnezeu poate vorbi prin mesageri care poate nici măcar nu-L cunosc (Ioan 11:49-52).

2 Cronici 36 - Care sunt pașii spre distrugere spirituală?

A Doua Carte a Cronicilor se deschide relatând cum a fost construit templul. Se încheie relatând cum și de ce a fost distrus templul lui Dumnezeu.

Mai întâi, dușmanul **a jefuit templul** (vv. 7, 19), luând comorile Domnului în templul lor păgân din Babilon. Te aștepți ca un dușman să facă asta, dar nu te aștepți ca preoții și poporul să-și pângărească propriul templu (v. 14)! În timp ce

Nebucadnețar ducea Ierusalimul în Babilon, conducătorii iudei aduceau Babilonul la Ierusalim! Oare învățăm vreodată?

Următorul pas a fost **moartea în templu** (v. 17). Dumnezeu arătase compasiune față de poporul Său (v. 15), dar dușmanul nu a arătat deloc compasiune. Oamenii au fugit la templu, sperând în protecția lui Dumnezeu, dar era prea târziu. Casa de rugăciune devenise o peșteră de tâlhari.

În cele din urmă, **templul a fost distrus**, exact cum avertizase Ieremia (Ier. 25-26). Națiunea nu ascultase de Cuvântul lui Dumnezeu în multe feluri, inclusiv ignorând Anii Sabatici (Lev. 25:1-7; 26:27-35). Singurul lucru rămas era judecata.

Dar cartea se încheie cu un anunț despre **reconstruirea templului**, lucru pe care și Ieremia îl profetise (29:10).

Chiar și în mânie, Dumnezeu își amintește de milă (Hab. 3:2).

EZRA

Asemenea Esterei, Ezra este un om providențial prin care Dumnezeu îi izbăvește pe evrei. Dacă prin Estera, Iehova produce o izbăvire fizică a neamului, prin Ezra, El produce una spirituală, care le perpetuează locul și rolul lor în istorie planului de mântuire a omenirii.

Cele trei cărți mai mici care urmează în Biblie după cărțile Cronici - Ezra, Neemia și Estera - încheie seria celor 17 cărți istorice care alcătuiesc prima secțiune a Vechiului Testament. Aceste trei cărți trebuie studiate împreună deoarece ele înregistrează lucrarea lui Dumnezeu cu poporul Israel după întoarcerea evreilor din robia Babiloniană. Ezra și Neemia se ocupă de „rămășița“ care s-a întors în Ierusalim și în Iudeia, iar Estera explică ce s-a întâmplat cu poporul care a preferat să rămână prin țările în care fuseseră duși. Pentru o mai bună înțelegere a acestor cărți care marchează sfârșitul cronicilor istorice este bine să citim și ultimele trei cărți din secțiunea cărților profetice: Hagai, Zaharia și Maleahi, căci ei au fost profeții ridicați de Dumnezeu în Israel în perioada de după robie.

Satara poporului lui Dumnezeu capătă în această carte o înfățișare cu totul diferită de cea pe care o avusese; starea ei este mult mai bună și mai plăcută decât fusese de curând în Babilon și totuși mult inferioară celei pe care o avusese odinioară. Oasele us-

cate trăiesc din nou aici, dar în chip de slujitor; jugul robiei lor este îndepărtat, însă urmele lui rămân pe grumazurile lor rănite.

Despre regi nu mai auzim nimic; coroana a căzut de pe capetele lor. Sunt binecuvântați cu profeți, ca să-i călăuzească în restabilirea lor, dar, după un timp, profeția încetează printre ei, până când va apare marele profet și înainte-mergătorul său.

Titlul: Dacă această carte n-ar fi fost numită după numele autorului ei, ci după conținutul pe care îl are, ea ar fi putut fi intitulată: „Cartea restaurării“, „Cartea repatrierii“ sau „Cronica rămășiței lui Iuda“. Dacă ar fi fost numită după numele eroilor ei principali, ar fi trebuit să i se spună: „Cartea lui Zorobabel și a lui Ezra“. Titlul ei este însă „Ezra“ și aceasta subliniază și mai mult rolul jucat de această extraordinară personalitate în lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o pentru reșezarea Israelului în tiparul divin.

Autorul: Ezra („ajutorul“) face parte din marele triumvirat al cărturarilor responsabili pentru scrierea Vechiului Testament sau „Talmudul“: Moise, Samuel și Ezra. Moise a pus laolaltă cărțile începutului, Samuel a cules și a adăugat la scrierile lui Moise cărțile nemului până în vremea monarhiei, iar Ezra a scris, a cules și a colectat cronicile necesare redobândirii identității de după vremea exilului Babilonian. Moise, Samuel și Ezra sau începutul, mijlocul și sfârșitul cronicilor de istorie ale poporului evreu.

Despre Ezra se pot spune cuvintele rostite de Chesterton despre prietenul său Swift: „El a urât generația lui perversă destul ca să vrea să o schimbe, dar a și iubit-o suficient de mult ca să o vadă meritând această schimbare“.

Prin Talmud, tradiția evreiască îl consideră pe Ezra unul dintre cei mai proeminenți lideri din istoria lui Israel. Lui îi sunt atribuite cinci lucrări capitale pentru identitatea evreilor ca neam:

- ◇ (1) „Sinagoga cea mare“ (Anshei Knesset HaGedolah), înființată de el în Babilon. Această școală rabinică era alcătuită dintr-un număr de 120 de membri, toți urmași

ai profeților și întemeietori ai grupării „cărțurarilor“ care au păstrat și transmis apoi scrierile sfinte evreiești.

- ◇ (2) Alcătuirea „canonului“ Vechi Testamental. Sub acest nume este descrisă „culegerea de Scripturi sfinte evreiești recunoscute de toți evreii ca având autoritate dumnezeiască“. Ezra le-a așezat pe toate în trei categorii distincte numindu-le: Legea, Profeții și Scrierile.
- ◇ (3) Trecerea de la scrierea antică ebraică la scrierea evreiască cu caractere grafice asiriene;
- ◇ (4) Alcătuirea Cronicilor ca un rezumat al istoriei evreiești și scrierea cărților Ezra și Neemia.
- ◇ (5) Înființarea sinagogilor locale ca locuri în care poporul să citească și să învețe percepțele religiei evreiești.

Faptul că Ezra este socotit autorul cărților 1 și 2 Cronici, precum și a cărților Ezra și Neemia, nu înseamnă că el nu a folosit fragmente din scrierile altor autori sau că porțiunea autobiografică din cartea Neemia nu a fost scrisă de Neemia însuși.

Data: Cartea se ocupă cu unul dintre cele mai importante evenimente din istoria Israelului: întoarcerea din robie. Această întoarcere nu s-a făcut într-o singură etapă, ci în mai multe. Tot așa și pentru consemnarea evenimentelor putem presupune că există mai multe date ale scrierii. Refacerea vieții religioase a Israelului a durat o perioadă de aproximativ o sută de ani. În acest interval de timp au existat două perioade mai mici de o excepțională importanță:

- ◇ 1. Cei 20 de ani (537-517 î.Ch.) scurși între darea decretului lui Cir-persanul și până într-al șaselea an al domniei lui Dariu-medul, în care, sub conducerea lui Zorobabel ca guvernator și Iosua ca preot, poporul a rezidit Templul. Pentru cunoașterea evenimentelor din această perioadă citiți Ezra 1-6, Zaharia și Hagai, ultimele două capitole din cartea 1 Cronici, primul capitol din cartea 2 Cronici, Psalmii 126 și 137, precum și

referințele despre împăratul persan Cir din cartea profetului Isaia (Isaia 44:23 până la 45:8).

- ◇ 2. Cei 25 de ani (458-433 î.Ch.) în care Neemia, ca guvernator, Ezra, ca preot au condus lucrarea de refacere a zidurilor Ierusalimului. În vremea aceea a activat profetul Maleahi.

În cartea Ezra ne întâlnim cu amândouă aceste perioade. În Neemia găsim numai cea de a doua perioadă.

Contextul istoric: Evreii au fost duși în robie mai întâi de asirieni (1 Împ. 17) și apoi de babilonieni (2 Împ. 25). După 70 de ani de robie, împăratul persan Cir le-a dat dreptul de a se întoarce în țara lor. Babilonul căzuse între timp sub cucerirea medo-persanilor (Octombrie 539 î.Ch.). Cele zece seminții luate în robie de asirieni nu s-au mai întors în Israel.

În anul 537 î.Ch. s-au întors în Israel primii evrei veniți din robie. În anul 516 î.Ch. a fost încheiată reclădirea Templului. În anul 479 î.Ch. Estera a devenit împărăteasa Persiei. (Ca soție a lui Xerxes). În anul 458 î.Ch. Ezra a condus cel de al doilea convoi de evrei care s-au întors din robie. În anul 445 î.Ch. Neemia a reconstruit zidurile Ierusalimului.

Conținutul cărții: Ezra ne aduce înaintea ochilor cel de al doilea „Exod“ din istoria evreilor. Primul avusese loc în Egipt sub conducerea lui Moise. Cel de al doilea are loc acum din Babilon sub conducerea lui Ezra. Ca și Moise,

Ezra este un om al cărții, cu o educație aleasă și destinat să alcătuiască culegerea de cărți sfinte ale neamului. Avem toate motivele să credem că la început, 1 și 2 Cronici, Ezra și Neemia au format o singură cronică. Evreii și creștinii din primele veacuri l-au considerat pe Ezra drept autor al acestor compilații.

Numărul celor întorși din Babilon cu ocazia plecării primului convoi a fost de aproximativ 50.000 de oameni. Este un număr relativ mic față de totalul evreilor care pleaseră în robie și cu mult mai mic decât numărul total al evreilor aflați în exil la aceea oră. Cei

ce s-au întors au alcătuit într-adevăr numai o „rămășiță“. Ceilalți au preferat să uite necazurile strămoșilor lor și s-au hotărât să rămână între neamurile printre care fuseseră strămutați. Se poate ca mulți dintre ei să fi reușit între timp să-și facă un rost și o situație materială prosperă. Perspectiva întoarcerii în sărăcia Israelului pentru a-i rezidi dărmăturile nu a părut prea atrăgătoare multora dintre ei. Se prea poate ca alții să fi fost prea bătrâni pentru călătoria din Babilon la Ierusalim, care dura cel puțin cam patru luni (Ezra 8:24-36).

Întoarcerea celor 50.000 și faptele lor sunt descrise în primele 6 capitole ale cărții Ezra. Celelalte capitole, (7-10), descriu întoarcerea lui Ezra la Ierusalim și lucrarea lui de refacere și reformă spirituală a poporului.

Cuvinte cheie, teme caracteristice: Întreaga carte gravitează în jurul declarației următoare:

„Căci Ezra își pusese inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile“. (Ezra 7:10)

O altă problemă caracteristică este problema „divorțului“ de femeile străine. Cu toată aversiunea lui Dumnezeu față de „despărțirea dintre soți“, finalul cărții lui Ezra ne prezintă un caz special în care o astfel de despărțire nu numai că este preferabilă, ci chiar obligatorie! De ce aceasta?

Mai întâi pentru că o astfel de unire cu femei din alte popoare fusese categoric interzisă în Lege (Exod. 23:31-33; 34:12-16; Deut. 7:1-4).

În al doilea rând, pentru că unirea cu femeile străine a adus întotdeauna în Israel idolatria păgână. Problema pe care a avut-o Solomon este descrisă în 1 Împărați 11:1-8. Poporul care s-a întors acum din robie avea nevoie să evite căderea într-o idolatrie pentru care tocmai plătiseră atât de scump.

Mesajul peste veacuri: Cartea lui Ezra este un tipar pentru mișcările de trezire spirituală. Conținutul ei ne arată 6 pași spre o stare după voia lui Dumnezeu:

- ◇ 1. Întoarcerea în țară (cap.1 și 2) - revenirea la străvechea vatră a credinței.
- ◇ 2. Reclădirea altarului (cap. 3:1-6 - reluarea unei vieți de rugăciune.
- ◇ 3. Reclădirea Templului (3:8-13) - reconsiderarea atitudinii față de Dumnezeu.
- ◇ 4. Înfruntarea dușmanilor (cap.4) - respingerea ispitelor și tentațiilor care ne-ar putea opri din drum.
- ◇ 5. Îndemn profetic (5:1-6:14) - supunerea față de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu.
- ◇ 6. Terminarea Templului (6:15-22) - perseverența în ascultarea și cinstirea Domnului.

O astfel de refacere spirituală trebuie să se producă din când în când în fiecare dintre noi. Ea este necesară mai ales atunci când creștinismul nostru s-a poticnit undeva în trecut și ajungem să ne dăm seama că trăim „robia“ sub apăsarea dușmanilor sufletului nostru. Din când în când este bine să se ridice câte un Pavel care să preia mesajul lui Ezra și să ne întrebe:

„Oh, Galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Christos ca răstignit?“ „Voi alergați bine; cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?“ (Galat. 3:1; 5:7).

Mesajul despre Dumnezeu pe care îl găsim în această carte poate fi parafrizat cu un text din Ieremia:

„Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna. Ci, când mâhnește pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare“ (Plângerile lui Ieremia 3:31-32).

Lucrarea eficientă a lui Ezra a inclus predarea Cuvântului lui Dumnezeu, inițierea reformelor, restaurarea închinării și conducerea unei treziri spirituale în Ierusalim. Aceste reforme au amplificat nevoia unei preocupări autentice pentru reputație și pentru imaginea

publică. Ce trebuie să fi crezut lumea despre poporul lui Dumnezeu având zidurile cetății dărâmate? Ce i-ar fi diferențiat pe oamenii lui Dumnezeu, vinovați de căsătorii mixte cu cei care nu aveau o relație de legământ corespunzătoare cu singurul Dumnezeu adevărat?

Neemia și Ezra au fost atunci și sunt și acum o încurajare pentru poporul lui Dumnezeu să pună închinarea pe primul loc, să sublinieze nevoia și folosirea Cuvântului lui Dumnezeu ca singura regulă autoritară pentru viață și să fie preocupați de imaginea pe care poporul lui Dumnezeu o arată lumii.

Ezra s-a întors din captivitatea din Babilon așteptându-se să găsească poporul slujindu-L pe Domnul cu bucurie, dar la întoarcerea sa în Ierusalim a găsit exact opusul. Era frustrat și îndurerat. Inima îl durea, dar încă se încredea în Domnul. Dorea ca Domnul să schimbe situația și se învinovăța pe sine pentru că nu putea schimba inimile oamenilor. Voia ca oamenii să știe cât de important și esențial era Cuvântul lui Dumnezeu.

Nimic nu trebuie să fie mai presus de închinarea la Dumnezeu, iar ascultarea nu este opțională. Dumnezeul suveran veghează asupra copiilor Săi și îi protejează, ținându-Și întotdeauna promisiunile și oferind încurajare prin cei pe care îi trimite (Ezra 5:1–2). Chiar și atunci când planul Său pare să fie întrerupt, ca în cazul reconstruirii Ierusalimului, Dumnezeu intervine la momentul potrivit pentru a-Și continua planul. Tristețea de azi se poate transforma în triumful de mâine, dacă Dumnezeu este cu noi și noi suntem din toată inima cu El. În limba ebraică, cuvântul „Amin“ vine dintr-o rădăcină extraordinară. El este o combinație de trei: „Aleph-Mem-Nun“. În mai toate limbile semitice, această combinație înseamnă: „puternic, perseverent, consecvent“.

Cea de a doua semnificație a lui Aleph-Mem-Nun este aceea de „Adevăr“. Când adunarea celor prezenți apreciază că tot ceea ce a fost spus este conform cu realitatea și le-a trezit adevăratele, ei rostesc cu voce tare: „Amin“. Cred că este foarte sugestiv și instructiv că semnificația acestei combinații de trei pendulează între putere și consecvență, între dreptate și sinceritate, între credință și practică,

între tărie intelectuală și tărie de caracter. Aș putea spune că în aceste trei litere evreiești care compun cuvântul „Amin“ se găsește secretul experimental al spiritualității adevărate.

Cuvântul pentru „credință“, (emunah) este legat foarte puternic de concepțiile de acțiune și comportament. Valoarea credinței tale se vede nu neapărat din calitatea teologiei tale, cât din calitatea caracterului și comportamentului tău. Adevărata spiritualitate este atinsă numai după ce înlăturăm straturile superficiale de formalism, de falsitate și de înșelătorie. Această îndeletnicire presupune o mare doză de sinceritate, putere interioară și consecvență. Ea nu se poate desfășura decât în anturajul unor oameni animați de aceleași idealuri ca și noi, veritabili tovarăși de drum gata să ne sară în ajutor ori de câte ori ne văd șovăind sau gata să ne prăbușim pe cale.

Adevărata spiritualitate este înrădăcinată în înțelepciunea care știe că fiecare pas mic este rezultatul unei alegeri agonizante în care s-a manifestat o mare doză de curaj autentic. Adevărata spiritualitate înțelege că unul din scopurile ei principale nu este să ne facă „credincioși“ (maaminim) într-o sumă sterilă de dogme seci, ci să ne facă în stare de a fi femei și bărbați în stare să fim „aminim“, adică demni de încredere și de responsabilități personale.

Schița cărții

Ezra

Schița	REFACERE SUB ZOROBABEL			REFORMĂ SUB EZRA	
Împărțirea cărții	Refacerea națiunii	Refacerea Templului	Interluciu de 58 de ani - Cartea ESTERA -	Refacerea preoției	Refacerea închinăciunii
Textul	1 - 3	4 - 6		7 - 8	9 - 10
Teme	ÎNTOARCEREA POPORULUI			ÎNTOARCEREA PREOȚILOR	
	Repararea locului de închinare			Refacerea închinării	
Locul	Din Persia la Ierusalim			Din Persia la Ierusalim	
Timpul	23 ani (538-515 î.H.)		1 an (457 î.H.)		

Lecții practice din Ezra

Haideți să parcurgem câteva lecții de viață de la acest om remarcabil. „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept“, iar acesta este un pericol de care nu trebuie să ne temem ...

Ezra 1 - 2 Tu te-ai întoarce într-o casă dărâmată?

Cartea se deschide cu ultimele cuvinte din 2 Cronici, deoarece planul lui Dumnezeu nu era încheiat cu prăbușirea Împărăției lui Israel. Iuda respinsese avertismentul lui Ieremia, dar cuvintele profetului s-au adevărat. Dumnezeu lucrează în istoria omenirii. Planurile Lui vor fi împlinite, indiferent de activitățile națiunilor. Profetul Ieremia a avertizat despre judecata care urma să vină, dar a promis și restaurare; iar promisiunea s-a împlinit (Ier. 29:10).

De la Cuvântul lui Dumnezeu la cuvântul împăratului! Marele Cîr Persanul a împlinit o profeție dată pentru evrei cu un secol și jumătate înainte (Isa. 44:28). Dumnezeu poate folosi chiar și un conducător păgân pentru a-Și împlini scopurile divine. Când cuvintele și acțiunile liderilor lumii te tulbură, amintește-ți doar că Dumnezeu este încă pe tron și are totul sub control.

Nu toți evreii din robie au vrut să se întoarcă într-o țară pustiită. Unii dintre cei care nu au plecat i-au încurajat totuși pe ceilalți și au ajutat cu cheltuielile de drum, la fel ca unii dintre vecinii lor babilonieni (1:4, 6). Călătoria a fost dificilă, iar viața în țară era solicitantă. Totuși, evreii curajoși au plătit prețul pentru a face voia lui Dumnezeu.

Indiferent cum ai eșuat în trecut, Dumnezeu îți oferă o oportunitate pentru un nou început.

Ezra 3 - Cum s-o iei de la capăt?

Cum procedezi cu restaurarea lucrurilor după ce mâna de mustrare a lui Dumnezeu a fost îndepărtată?

Pune închinarea pe primul loc. Încă nu exista niciun templu, dar asta nu i-a împiedicat să ridice un altar și să aducă jertfe lui Dumnezeu. Aceasta este o ilustrare a lui Matei 6:33. Aveau nevoie să I se închine lui Dumnezeu atât pentru binele lor, cât și ca mărturie pentru oamenii din jurul lor.

Sărbătorește bunătatea lui Dumnezeu. Era vremea Sărbătorii Corturilor, o sărbătoare plină de bucurie și mulțumire. Vremurile erau grele, dar poporul a ascultat de Cuvânt și L-a lăudat pe Domnul. Acest lucru, în sine, avea să fie o mărturie pentru neamuri și avea să le facă bine propriilor inimi. Este întotdeauna momentul potrivit să-L lauzi pe Domnul.

Reașază temeliiile. Scripturile le spuneau tot ce aveau nevoie să știe pentru a reconstrui templul, iar ei au urmat planul lui Dumnezeu. Temelia este cea mai importantă parte a clădirii, pentru că ea determină dimensiunea, forma și rezistența structurii. Ai temeliiile potrivite pentru viața ta?

Privește spre viitor. Oamenii în vârstă priveau înapoi și plângeau, în timp ce tinerii priveau înainte și se bucurau. Lacrimi și aplauze, nu foarte diferite de ceea ce se întâmplă astăzi în familii și biserici. Bărbații puteau să lucreze împreună, dar nu puteau să-L laude împreună pe Dumnezeu. Dacă te concentrezi asupra trecutului tău, cu siguranță te vei lipsi de un viitor glorios (Filip. 3:12–14).

Viitorul

Nu poți schimba trecutul, dar trecutul te poate schimba pe tine, fie în bine, fie în rău. Totul depinde de felul în care îl privești. Trecutul poate fi o cârmă care te conduce sau o ancoră care te împiedică. Lasă-I lui Dumnezeu greșelile tale din trecut și privește spre viitor prin credință.

Ezra 4 - Piedici tipice în cale

De îndată ce Dumnezeu începe să binecuvânteze, vrăjmașul începe să lupte. Satana este un distrugător și se mânie când poporul lui Dumnezeu se unește pentru a construi. El are trei arme preferate.

Cooperarea (1–3). Oamenii erau urmași ai iudeilor care se căsătoriseră cu neamurile aduse în țară de asirieni (2 Împ. 17:24-26.). „Mulțimea amestecată” i-ar fi corupt pe iudei și ar fi împiedicat lucrarea (Ex. 12:38; Num. 11:4). Feriți-vă de voluntari; s-ar putea să lucreze pentru vrăjmaș!

Intimidarea (4–5). Descurajarea și frica sunt arme eficiente, mai ales când lucrarea este deja dificilă. Când începi să simți frică, sprijină-te pe Isaia 12:2.

Legislația (6–24). Oamenii lumii vor folosi „influența oficială” pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Din punctul lor de vedere, Ierusalimul fusese un oraș răzvrătit, iar împăratul avea

Daniel Brânzei

cu siguranță să fie preocupat de taxe. Tactica a funcționat, iar construcția a trebuit să se oprească.

Dar Dumnezeu încă lucra!

„Nu este nevoie să ne temem; dacă rămânem în limitele morale ale lui Dumnezeu, putem spune cu îndrăzneală: «Domnul este ajutorul meu.»” Oswald Chambers

Ezra 5 - 6

Aproximativ cincisprezece ani trec între 4:24 și Ezra 5:1. În acel timp, Dumnezeu a pregătit doi profeți pentru a reînnoi și întări lucrarea. La urma urmei, Cuvântul lui Dumnezeu a început proiectul (Ezra 1:1), astfel că numai Cuvântul lui Dumnezeu putea să-l continue și să-l ducă la îndeplinire (Gal. 3:3).

Când Dumnezeu vrea să facă ceva, Își trimite slujitorii cu Cuvântul Său, căci nimic altceva decât necredința noastră nu poate împiedica puterea Cuvântului. Chiar și regele păgân a trebuit să se plece înaintea Cuvântului lui Dumnezeu!

Când Cuvântul lui Dumnezeu este cu tine și ochiul lui Dumnezeu este asupra ta (5:5), lucrarea ta va prospera (Ezra 6:14; vezi și Ios 1:8; Ps. 1:1–3). Trezirea vine atunci când poporul lui Dumnezeu ia aminte la Cuvântul lui Dumnezeu și face ceea ce Dumnezeu îi spune să facă. Citește cele patru predici ale lui Hagai de încurajare și mustrare și vezi cum arată adevărata „predicare a trezirii”. Îți vorbesc acele mesaje acum?

Proiectul a început cu bucurie amestecată cu lacrimi (3:8–13), dar s-a încheiat cu întregul popor bucurându-se (6:16–22). Sărbătoarea tradițională a căpătat o nouă bucurie datorită a ceea ce făcuse Dumnezeu pentru poporul Său.

Ezra 7- 8

Există un interval de cincizeci și șapte de ani între finalizarea templului și sosirea lui Ezra. Din păcate, oamenii căzuseră în păcat; iar sarcina lui Ezra era să-i aducă înapoi la Domnul. Unul dintre accentele din aceste capitole este pus pe mâini.

Mâna lui Dumnezeu. Ezra era un om înzestrat (7:10), dar nu putea face nimic dacă mâna lui Dumnezeu nu era peste el și peste oamenii care călătoreau cu el. Mâna lui Dumnezeu este o mână care poartă de grijă (Ezra 7:6; Ezra 8:18), o mână protectoare (Ezra 8:22, Ezra 8:31), o mână care încurajează (Ezra 7:28) și o mână care călăuzește (7:9).

Mâna lui Ezra (7:14). Cuvântul lui Dumnezeu era în inima lui Ezra, precum și în mâna lui (7:10), iar Cuvântul era ceea ce oamenii aveau nevoie. Nu poate exista curățire sau înviorare fără Cuvântul lui Dumnezeu.

Măinile iudeilor (8:26, Ezra 8:33). Măinile oamenilor purtau comorile Domnului, livrate cu credincioșie la templu la sfârșitul călătoriei. Când Îl vei întâlni pe Domnul, vei fi „cântărit” și vei afla cât de credincios ai fost cu ceea ce ți-a dat El. Ia aminte la cuvintele din 8:29: „Vegheați și păstrați!”

O viață echilibrată

Potrivit cu Ezra 7:10, Ezra a studiat Cuvântul lui Dumnezeu, a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu și a învățat pe alții Cuvântul lui Dumnezeu. El era ca persoana despre care a vorbit Isus în Matei 13:52: un student (care învață), care era un ucenic (care trăiește) și un gospodar (care împărtășește). A avea o viață echilibrată este foarte important.

Evreii n-au lăsat în urma lor în istorie nici un monument de piatră, nici un Templu, nici un arc de triumf. Chiar și tablele de

piatră pe care le-a purtat Moise n-au fost importante decât din cauza cuvintelor care fuseseră înscrise pe ele. Evreii sunt poporul Bibliei și fără Biblie, ei n-ar mai fi un popor.

Intrarea unui popor sau a unei persoane în Istoria Universală este marcată de clipa în care face din Biblie, cartea lui de căpătâi.

Ezra 9 - Cum reacționezi în criză?

Uimit (1–4). Din cel puțin trei motive, rămășița iudaică ar fi trebuit să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la căsătorie. În primul rând, Dumnezeu fusese bun aducându-i înapoi în țară. El îi disciplinase și în Babilon, iar ei cunoșteau din propriul trecut consecințele compromisului. Nu e de mirare că Ezra era uimit.

Rușinat (5–9). Ezra a folosit mai multe imagini pentru a arăta situația lor. Ei erau ca niște oameni care se îneacă din cauza păcatelor lor (v. Ezra 9:6), și totuși păcătuiau și mai mult. Ei erau un mic țărnuș de care atârna atât de mult viitor (v. Ezra 9:8), o rămășiță care trebuia să slujească drept zid împotriva înaintărilor îngrozitoare ale păcatului (v. Ezra 9:9). Dacă națiunea era întinată, cum putea să Se nască Mesia (v. 2)?

Alarmat (10–15). Dumnezeu Își revelase Cuvântul, iar ei nu îl ascultaseră. Dumnezeu le arătase har (v. Ezra 9:8), iar ei nu îl apreciaseră. Dumnezeu reținuse pedeapsa (v. Ezra 9:13; Ps. 103:10), iar ei profitaseră de asta. Tot ce mai putea face Dumnezeu acum era să-i pedepsească și mai mult.

Samuel Sandmel a spus: „Mai mulți oameni laudă Biblia decât cei care o citesc; mai mulți o citesc decât cei ce o înțeleg și mai mulți o înțeleg decât cei care o pun în practică“.

În timp ce se ruga, Ezra tremura (v. 4), îngenunchea (v. Ezra 9:5) și se pleca până la pământ (v. Ezra 9:6), pentru că

nimeni nu putea sta înaintea lui Dumnezeu (v. Ezra 9:15; Ps. 130:3).

Ezra 10 - Singura cale de ieșire

Când lucrurile par întunecate, există întotdeauna o rază de speranță. Șecania i-a încurajat pe oameni să-și mărturisească păcatele și să asculte de Cuvânt. Este posibil să se fi gândit la promisiunile lui Dumnezeu din Exodul 34:6-7, Is 55:6-7 și Ier 3:11-13. Credincioșii de astăzi se întorc la 1 Ioan 1:9.

Dar mărturisirea nu trebuie să fie un lucru de rutină care vine doar de pe buze. Trebuie să tremurăm înaintea Cuvântului lui Dumnezeu (Ezra 9:4; Ezra 10:3; Is 66:2) și să-I aducem cu adevărat o inimă zdrobită (Ps 51:16-17). Aceasta explică de ce Ezra a postit și s-a rugat, căci s-a identificat cu poporul în păcatele lor. Observați pronumele din Ezra 9:6-15. Nu toți au fost de acord să asculte (v. 15), dar cei care s-au supus lui Ezra și-au mărturisit păcatele în public, au adus o jertfă și și-au îndepărtat soțiile păgâne și copiii. Experiența a fost dureroasă pentru ei, dar era singura cale de a păstra națiunea curată (Mat. 18:7-9). Nu există o cale ușoară de a trata păcatul.

Speranța noastră

Poporul lui Dumnezeu are speranță datorită mântuirii (Rom. 5:1-2), suferinței (Rom. 5:3), Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 15:4) și Duhului lui Dumnezeu (Rom. 15:13). Desigur, nu ar putea exista speranță dacă nu ar fi învierea lui Isus Hristos (1 Pet. 1:3). El este Speranța noastră (1 Tîm. 1:1).

Neemia

Exilul babilonian a semnat actul de deces al limbii ebraice vechi. Poporul născut în robie vorbea limba aramaică. De aici s-au tras o seamă de dificultăți legate de educația religioasă. Cu unele dintre ele ne vom întâlni în cartea Neemia.

Titlul: Neemia a fost unul dintre evreii rămași în „diaspora“ (răspândire) atunci când împăratul Cir a dat evreilor decretul de întoarcere în țara promisă. El a ocupat funcția de paharnic al împăratului Artaxerxes, o poziție de onoare și de mare influență asupra deciziilor imperiale. Acest Artaxerxes a avut-o ca mamă vitregă pe Estera, prințesa iudeică, care trăia fără îndoială în perioada de timp acoperită de această carte. Probabil că influența ei l-a ajutat pe Neemia să ocupe această funcție înaltă în ierarhia de la curtea împărătească.

Autorul: Fără nici o îndoială că părțile scrise la persoana I-a sunt scrise de Neemia însuși. (De la cap. 1 la 7 și de la 12:27 la 13:31 care marchează sfârșitul cărții). Restul poate fi ușor contribuția cărturarului Ezra, așa cum am arătat deja în introducerea făcută la cartea care-i poartă numele.

Data: Aproximativ 430 î.Ch. Prima venire a lui Neemia la Ierusalim „în luna Nisan, anul al douăzecelea al împăratului Artaxerxe“, a fost stabilită de Societatea Astronomică Britanică, ca 14 Martie

445 î.Ch. A doua venire a lui Neemia la Ierusalim a avut loc în „al treizeci și doilea an al împăratului Artaxerxe“, ceea ce înseamnă anul 432 î.Ch.

Contextul istoric: Așa cum am arătat, Neemia a sosit pentru prima dată la Ierusalim în anul 445 î.Ch. „Rămășița“ iudeilor întorși din robie se afla deja în țară de aproximativ 90 de ani. Zorobabel și generația lui muriseră între timp. În cei 90 de ani de viațuire în Israel, evreii reconstruiseră Templul, e drept cu dimensiuni mult mai mici și mai modeste decât fosta construcție ridicată de Solomon. Întreaga lucrare durase numai patru ani, patru luni și zece zile (Hagai 1:15; Ezra 6:15).

După alți 60 de ani a venit la Ierusalim și Ezra însoțit de 2.000-3.000 de oameni (Ezra 8:1-14). Condițiile morale și spirituale în care trăiau evreii erau de plâns. Mai marii poporului, preoții, leviții și mulți din popor contractaseră căsătorii mixte cu femei din neamurile idolatre din jur. Chiar dacă nu a produs o întoarcere totală spre idolatrie, această condiție încuraja practicarea ei pe teritoriul Israelului. Mai mult, stricarea purității neamului pune în pericol însăși existența și rolul lui distinct în istorie. Nu este de mirare că Ezra s-a umplut de consternare și de mânie (Ezra 9:3-15).

După alți 12 ani, s-a întors la Ierusalim Neemia. Zidurile cetății erau încă în ruină, iar poporul fără viziune și fără vlagă, departe de strălucirea care ar fi trebuit să-i încununeze destinul mesianic.

Conținutul cărții: Obiectivul vizitei lui Neemia a fost rezidirea zidurilor Ierusalimului. Am văzut cum cartea lui Ezra a fost împărțită în două secțiuni majore: refacerea Templului și refacerea vieții de închinăciune. Cartea lui Neemia se împarte similar în: refacerea zidurilor cetății (Neemia 1-4) și restaurarea poporului în ascultare și împlinire a Legii (Neemia 7-13). Cărturarul Ezra a fost ajutorul lui Neemia în lucrarea de explicare a Legii către popor (Neemia 8:1-18).

Mesajul cărții: Neemia este un exemplu de dedicație și dăruire. El a fost gata să lase prestigiul și confortul de la curtea împăratului Artaxerxe pentru a participa la reconstrucția materială și la res-

taurarea religioasă a poporului său. Neemia a realizat o lucrare monumentală într-un interval record de timp. Acest om a fost un geniu al administrației și organizării. Un studiu al metodelor folosite de el este un izvor de inspirație pentru conducătorii din toate timpurile. El a fost un om al rugăciunii, al credinței, al curajului și al acțiunii. Comentând viața lui Neemia am putea spune: „Doamne, fă-ne spirituali în întregime, dar lasă-ne plini de naturalețe și mai ales de spirit practic!“

SCHIȚA CĂRȚII

Neemia

Schița	RECONSTRUIRE		RENAȘTERE	REFORMĂ
Împărțirea cărții	Începutul rezidării	Terminarea rezidării	Renaștere între ziduri	Reașezare între ziduri
Textul	1 - 2	3 - 7	8 - 10	11 - 13
Teme	ZIDURI NOI		LEGĂMÂNT NOU	NAȚIUNE NOUĂ
	Reformă civilă		Reformă religioasă	Reformă națională
Locul	Ierusalim			
Timpul	Aproximativ 25 de ani (445 - 420 î.H.)			

Lecții practice din Neemia

Dumnezeu își așează diamantele în locuri neașteptate. Vom vedea excelența unuia priceput la vin! Nu te întreba cum de te-a dus viața acolo unde ești, ci întreabă-te ce poți face pentru Dumnezeu din locul acela.

Neemia 1 - Pasiunea unui paharnic

O mare suferință (1–3). Neemia se bucura de siguranță și prestigiu în calitate de paharnic al regelui, așa că nu avea niciun motiv să se intereseze de nevoile unor oameni aflați la sute de kilometri distanță. Dar el iubea Ierusalimul și era preocupat de bunăstarea poporului său (Ier. 15:5). Cum reacționezi când afli că alții suferă?

Un Dumnezeu mare (4–9). Neemia era un om al rugăciunii; veți găsi zece dintre rugăciunile sale în această carte (Ne 1:4-6; Ne 2:4; Ne 4:4; Ne 5:19; Ne 6:9, Ne 6:14; Ne 13:14, Ne 13:22, Ne 13:29, Ne 13:31). El credea într-un Dumnezeu mare (Ne 1:5; Ne 4:14; Ne 8:6; Ne 9:32) care Își ținea promisiunile, ierta păcatele și-Și ajuta poporul când acesta se

ruga Lui. La fel ca Ezra înaintea lui, Neemia s-a identificat cu păcatele și durerile națiunii (Ezra 9:5 și urm.).

O mare putere (10–11). Neemia a făcut mai mult decât să plângă și să se roage; s-a pus la dispoziția Domnului pentru a duce la bun sfârșit lucrarea. El s-a bazat pe marea putere a lui Dumnezeu care lucra în el și prin el (Ef. 3:20–21). Nu s-a mulțumit doar să primească răspunsuri la rugăciune: a vrut să fie el însuși un răspuns la rugăciune. Te-a folosit Dumnezeu în ultima vreme pentru a fi un răspuns la rugăciunile cuiva?

Tu poți fi factorul determinant

Era o zi de ocară pentru poporul lui Dumnezeu (Neem. 1:3; Neem. 2:17; Neem. 5:9; Neem. 6:13). Marea cetate Ierusalim nu mai era frumoasă (Ps. 50:2), iar evreii nu mai erau puternici. Dar un singur om a făcut diferența! Neemia i-a condus pe evrei de la o mare ocară (Ps. 1:3) la o mare bucurie (12:43). Dumnezeu încă caută bărbați și femei dispuși să se sacrifice pentru a-I face lucrarea. Ești disponibil?

Neemia 2 - Pași premergători unui succes

Așteptarea. Neemia nu și-a părăsit brusc slujba și nu s-a grăbit spre Ierusalim. El s-a rugat și a muncit cu credincioșie timp de patru luni, așteptând să se prezinte înaintea împăratului la timpul hotărât de Domnul. Așteptarea poate fi mult mai grea decât munca, dar este periculos să te grăbești înaintea Domnului.

Rugăciunea. „Rugăciunile telegrafice” ale lui Neemia au fost eficiente pentru că el petrecea mult timp singur cu Dumnezeu. Tronul harului din cer are o autoritate mai mare decât

orice tron de pe pământ (Ef. 1:15–23). Ai obiceiul de a vorbi cu Dumnezeu în timpul activităților tale zilnice?

Explicarea. Neemia își planificase cu atenție lucrarea, așa că a putut să-i dea regelui răspunsuri satisfăcătoare. Rugăciunea și grija nu pot înlocui gândirea clară și organizarea adecvată.

Pregătirea. Neemia a ținut cont de acest sfat: „Cine crede nu va acționa în grabă” (Isaia 28:16). Înainte de a-i recruta pe lideri, Neemia s-a familiarizat personal cu nevoile (v. Neemia 2:11; Ezra 8:32). Liderii dedicați sunt treji când alții dorm, dar ei văd mai mult în întuneric decât alții în lumină (Proverbe 20:18).

Neemia 3 - Pune-i la treabă pe toți!

Muncitorii s-au implicat în zidire, reparații (cuvântul apare de patruzeci de ori) și fortificare (v. 8), slujiri necesare și astăzi în biserică. Zidurile și porțile erau importante pentru protecția poporului și pentru frumusețea orașului.

Există un loc de slujire pentru fiecare care are dorința de a munci: preoți (v. 1), conducători (vv. Ne 3:12-19), meșteri (v. Ne 3:8) și femei dedicate (v. Ne 3:12). Dumnezeu aduce uneori oameni din afară să ne ajute (vv. Ne 3:2, Ne 3:5, Ne 3:7), iar unii oameni sunt dispuși să facă muncă suplimentară (vv. Ne 3:11, Ne 3:19, Ne 3:21). Ceea ce contează este că au cooperat în timp ce slujeau Domnului. Dar nu vă mirați dacă unii oameni nu fac nimic (v. 5), inclusiv conducătorii.

Continuați să lucrați! Cel mai bun loc pentru a începe lucrarea este propria voastră casă (vv. 10, Ne 3:23, 28). Dacă fiecare dintre noi L-ar sluji pe Domnul mai întâi acasă, ce diferență ar face aceasta în lucrarea Domnului!

Cine face lucrarea?

Unii oameni sunt constructori, ajutând la îndeplinirea lucrării. Alții sunt distrugători, ocupați să dărâme lucrurile. Un al treilea grup este format din obstrucționisti care creează probleme celor care fac lucrarea. În ce grup te află tu?

Neemia 4 - Așteaptă-te la aceste atacuri satanice

Dușmanul știe ce facem și nu va ezita să ne atace. Așteptați-vă la opoziție și fiți pregătiți pentru ea. Observați diferitele arme pe care dușmanul le-a folosit atunci și le folosește și astăzi.

Batjocura (1–6). Dușmanul vrea să te facă să crezi că lucrarea ta nu este importantă, că ești prea slab pentru a o îndeplini și că, dacă o vei termina, ea nu va dura. Cu alte cuvinte, el vrea să te facă să crezi că nu merită efortul, așa că mai bine renunți. Ține minte că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și, prin urmare, o lucrare măreață (v. Ne 4:19, Ne 6:3). Țineți măreția lui Dumnezeu înaintea ochilor voștri (v. Ne 4:14; Ne 1:5, 10).

Amenințări (7–9). Dacă dușmanul vostru nu vă poate păcăli, va încerca să vă sperie. Oamenii au pus în practică Efeseni 6:10–18; s-au înarmat, s-au rugat și au continuat să lucreze.

Frica (10–23). Evreii care locuiau în afara cetății veneau la lucru cu povești înspăimântătoare despre planurile dușmanului. Din nou, măreția lui Dumnezeu ne ajută să biruim frica de om (v. 14), la care se adaugă dorința noastră de a rămâne la lucru în ciuda sacrificiilor care ar putea fi necesare.

„Vegheați și rugați-vă!”

Aceasta înseamnă să ai încredere în Dumnezeu și, în același timp, să fii atent la ceea ce face dușmanul. Este modul de a fi pregătiți pentru revenirea lui Hristos (Marcu 13:33) și de a ieși victorioși asupra ispitei (Marcu 14:38) și a lui Satan (Efeseni 6:18). Este, de asemenea, modul de a avea uși deschise pentru slujire și de a profita la maximum de ele (Coloseni 4:2–6).

Neemia 5 - Cum poți depăși o criză?

Acum, dușmanul atacă din interiorul națiunii, iar Neemia trebuie să facă față egoismului și lăcomiei din rândul poporului său. Evreii mai înstăriți au profitat de foamete și de criza economică pentru a-și exploata propriul popor (Hag. 1:7–11). Cum a reacționat Neemia?

Cu mânie (6). Există o mânie dreaptă împotriva păcatului, care în sine nu este păcătoasă (Ef. 4:26). Deși este dificil să nu te mânie pe oameni, trebuie să încercăm să ne concentrăm pe ceea ce fac, mai degrabă decât pe cine sunt. (Vezi Ex 32:19; Marcu 3:5.) O persoană căreia îi lipsește mânia poate să ducă lipsă și de convingere și curaj.

Deliberare (7). Nu era obiceiul lui Neemia să-și exercite conducerea fără să gândească mai întâi lucrurile până la capăt (Pr 18:13; 29:22). Fără îndoială, el s-a rugat și pentru înțelepciunea lui Dumnezeu.

Hotărâre (7–13). Odată ce a decis ce să facă, a făcut-o! El a făcut apel la dragostea lor („frate” în v. Ne 5:7) și la devotamentul lor față de Cuvântul lui Dumnezeu (Ex 22:25). El

le-a reamintit de frica de Dumnezeu și de mărturia lor în fața dușmanului (v. 9).

Exemplul personal (14–19). Dacă Neemia nu ar fi fost un om altruist și gata de sacrificiu, nu ar fi putut să facă apel așa cum a făcut-o (Matei 7:1–5). El ajutase poporul cu generozitate și nu se folosise de poziția sa de guvernator. O conștiință curată este o armă puternică în mâinile lui Dumnezeu.

„Este ușor să te înfurii – oricine poate face asta – dar să te înfurii pe persoana potrivită, în măsura potrivită, la momentul potrivit, cu motivul potrivit și în modul potrivit – asta nu este ușor, și nu oricine poate face asta.” - Aristotel

Neemia 6 - Alte arme ale dușmanului

Atâta timp cât poporul lui Dumnezeu păcătuiește unul împotriva celuilalt, vrăjmașul poate sta liniștit, dar de îndată ce păcatul este înlăturat, vrăjmașul trebuie să atace din nou. Iată câteva arme pe care le folosește.

Vicleșugul (1–4). Fii atent când dușmanul zâmbește și își întinde brațele să te îmbrățișeze! Trebuie să spunem „nu” invitațiilor care ne compromit mărturia (2 Cor. 6:14–7:1) și ne îndepărtează de lucrarea măreață la care Dumnezeu ne-a chemat.

Acuzația (5–9). Satana este atât un mincinos, cât și un acuzator (Apoc. 12:10); el caută să calomnieze pe slujitorii lui Dumnezeu (Iov 1:6-8). Când ai o conștiință curată (Fapt. 24:16) și știi să te rogi, această armă nu va reuși să te sperie sau să-ți oprească lucrarea.

Frica (10–19). Isus l-a avut pe Iuda, iar Neemia l-a avut pe Șemaia, un turnător care a încercat să-l sperie pe Neemia.

Au existat, de asemenea, „turnători din familie” care se opuneau lucrării (v. Neemia 6:17-19). Dar Neemia era un păstor adevărat și nu un angajat (v. Neemia 6:13; Ioan 10:11-15). El nu avea de gând să fugă. Lucrarea a fost finalizată într-un timp record de cincizeci și două de zile, iar Dumnezeu a fost slăvit.

Rămâneți pe calea cea bună

Un adevărat lider nu-și va părăsi postul, dar un mercenar fuge când lucrurile se complică (Prov. 28:1). Dușmanul a încercat să-L facă pe Isus să fugă, dar El a refuzat să-Și schimbe cursul (Luca 13:31-33). Pavel și-a continuat drumul chiar dacă știa că îl așteptau suferințe (Faptele Apostolilor 20:22-24; Faptele Apostolilor 21:13). Trebuie să fugim întotdeauna de păcat și de ispită (Geneza 39:12; 1 Corinteni 6:18; 1 Timotei 6:11; 2 Timotei 2:22), dar nu trebuie să fugim de locul datoriiilor noastre.

Neemia 7-8 - Puritate și pasiune pentru Cuvânt

Cetatea lui Dumnezeu. Fiecare slujire și fiecare cămin au nevoie de paznici și gardieni, căci odată ce o lucrare este încheiată, ea trebuie apărată de dușman (2 Ioan 8). Avem nevoie, de asemenea, de lideri cu curaj și integritate. La urma urmei, se duce o bătălie!

Poporul lui Dumnezeu. Înregistrarea celor care s-au întors inițial l-a ajutat pe Neemia să stabilească cine ar trebui să devină cetățean al Ierusalimului, pentru că el nu voia ca vreunul din „mulțimea amestecată” să intre și să provoace și mai multe probleme. Unul dintre cele mai dificile lucruri din viața creștină este menținerea purității credinței și a părțiișiei.

Cuvântul lui Dumnezeu. Când Neemia a sosit la Ierusalim în anul 444 î.Hr., Ezra era deja acolo, învățând poporul Legea lui Dumnezeu. Când lucrarea de reconstrucție a fost finalizată, Ezra a ținut o mare „conferință biblică” în timpul Sărbătorii Corturilor. Accentul în capitolul 8 este pus pe „Carte” (v. Ne 8:1, Ne 8:3, Ne 8:5, Ne 8:8, Ne 8:18). Ei au cins-tit Cuvântul lui Dumnezeu ridicându-se în picioare când a fost deschisă (v. Ne 8:5), ascultând când a fost citită și căutând să o înțeleagă când a fost explicată (vv. Ne 8:2-3, Ne 8:7-8, Ne 8:12-13). S-au bucurat că au înțeles Cuvântul (v. Ne 8:12) și că l-au ascultat (v. Ne 8:17; Iacov 1:25).

Neemia 9 - Capitolul unor decizii majore

Sărbătoarea Corturilor era un moment de bucurie, dar, la sfârșitul ei, poporul își rezerva o zi în plus pentru a asculta Cuvântul, a-și mărturisi păcatele și a-L slăvi pe Domnul. Aceasta este o slujire echilibrată: Cuvântul ne dezvăluie păcatul și iertarea lui Dumnezeu; mărturisirea aduce iertarea; iar iertarea ar trebui să ducă la laudă.

Oamenii s-au ridicat în picioare pentru a asculta Cuvântul (8:5), iar corul i-a încurajat să se ridice și să-L laude pe Domnul (v. Ne 9:5)! El este Dumnezeul creației (v. Ne 9:6), Dumnezeul legământului (vv. Ne 9:7-8) și Dumnezeul răscumpărării (vv. Ne 9:9-15). El este îndelung răbdător cu poporul Său și le satisface nevoile chiar și atunci când nu ascultă de poruncile Sale (vv. Ne 9:16-31). Cântarea s-a încheiat cu poporul care a făcut un legământ cu Domnul (vv. 32-38). Este un frumos rezumat al lucrării lui Dumnezeu față de Israel. El i-a scos (v. 7), i-a condus (v. Ne 9:11), i-a adus (v. Ne 9:23) și i-a mântuit de dușmanii lor (v. 27). Dar ce istoric al păcatelor

lui Israel! Cu toate acestea, Dumnezeu își invită poporul să ia un nou început și să-L lase pe El să îngroape trecutul.

Trecutul nu trebuie doar îngropat, ci și folosit ca fertilizant pentru prezent și viitor.

Neemia 10-11 - Un examen medical pentru credință

Una este să participi în mulțime la o sărbătoare, să cânti laude lui Dumnezeu și să asculți citirea și explicarea Bibliei, și cu totul altceva este să te angajezi tu personal să asculți voia lui Dumnezeu. Cei optzeci și patru de bărbați care și-au pus pecetea pe legământ au vrut ca Dumnezeu și poporul să știe că erau hotărâți să asculte. Aceste nume reprezentau familii întregi (10:28), astfel încât în acest angajament solemn au fost implicați mai mulți oameni decât cei menționați în capitolul 10.

Dedicarea lor era publică și era, de asemenea, specifică, incluzând ascultarea în ceea ce privește căsătoria (10:30), Sabatul și anul sabatic (Ne 10:31), sprijinul lor pentru templu (Ne 10:32) și darurile și jertfele lor pentru slujirea templului (Ne 10:33-39). Dedicarea lor a fost costisitoare, dar a fost demnă de tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei. Când suntem în regulă cu Dumnezeu, vom sprijini lucrarea Lui și casa Lui: „Nu vom neglija casa Dumnezeului nostru” (10:39).

„Majoritatea membrilor bisericii trăiesc atât de mult sub standard, încât ar trebui să te abați de la credință ca să fii în părtașie cu ei. Suntem atât de subnormal încât, dacă am deveni normali, oamenii ar crede că suntem anormali.

Pentru cei ce s-au răcit în relația lor cu Dumnezeu, cei normali par că ar avea febră!” - Vance Havner

Neemia 12 - Care este scopul tău final?

Împlinire. Orice lucrare pe care o facem pentru Dumnezeu are succes numai datorită lucrării Sale în noi (Fil. 2:12–13). Prin urmare, acea lucrare trebuie să-I fie dedicată Lui, spre slava Sa. Altfel, am putea deveni mândri, iar lucrarea se transformă atunci într-un idol care îi ia lui Dumnezeu locul cuvenit în viețile noastre (Deut. 8:11–20).

Sărbătoare. Accentul se pune pe bucurie și mulțumire aduse lui Dumnezeu. Lucrarea a fost terminată, dușmanul a fost umilit, iar Domnul a fost glorificat; așa că de ce să nu ne bucurăm? Neemia și Ezra au condus fiecare câte unul dintre cele două coruri, în timp ce aceștia cântau în jurul zidurilor cetății și s-au întâlnit în zona templului. Sunetul bucuriei „se auzea de departe” (v. 43; Ezra 3:12–13).

Curățire. Ce valoare are un zid consacrat fără oameni consacrați? Versetul 30 este paralel cu Isaia 1:16 și 2 Corinteni 7:1. Un popor care cântă ar trebui să fie un popor sfințit. Dumnezeu locuiește în mijlocul laudelor și aceasta însoțește întotdeauna orice lucrare a sfințirii

Neemia 13 - Ce poate urma unei mari sărbători?

După marea sărbătoare, ce a urmat? Munca unui lider spiritual nu se încheie niciodată, pentru că dușmanul nu renunță niciodată la atacurile lui. Cât de trist este să citim că, în timpul absenței lui Neemia din oraș, evreii au încetat trepat, trepat, să mai respecte legământul pe care îl făcuseră cu Dumnezeu (10:28–39). Când Neemia s-a întors, poporul se îndepărtase teribil de Dumnezeu.

Separarea. Oamenii se amestecaseră cu păgânii, preotul lăsase dușmanul să intre în templu, iar părinții evrei își lăsau copiii să se căsătorească cu parteneri păgâni (vv. 23–27). Zidurile orașului erau încă puternice, dar zidurile spirituale ale separării se prăbușeau.

Slujirea. Oamenii promiseseră să susțină material slujirea la templu, dar nici nu se stinsese încă ecoul vorbelor lor, că faptele apucaseră pe o cu totul altă cale. Scăderea donațiilor este adesea un semn al indolenței și al diminuării vitalității spirituale. Poți să dai fără să iubești, dar nu poți iubi fără să dăuiești.

Sacrificiu. Dumnezeu le-a dat șase zile pentru muncă și afaceri și a cerut doar o zi pentru Sine, dar unii oameni L-au jefuit și de aceasta (vv. 15–22). De fapt, se jefuiau pe ei înșiși de binecuvântare și de ocazia de a mărturisi păgânilor din jurul lor. Oamenii din jur au nevoie să vadă că noi ne oprim ca să-L cinstim pe Dumnezeuul nostru. Neemia a fost necruțător, asemenea unui chirurg care știe că în bisturiul său stă salvarea pacientului bolnav. Intervențiile lui s-au datorat puterii și călăuzirii unui Dumnezeu preocupat de bunăstarea poporului Său (v. 14, Ne 13:22, Ne 13:29, 31). Ești dispus să mergi împotriva valului când toți ceilalți se lasă duși departe de Dumnezeu?

Un model demn de urmat

Surprinzător și providențial, Dumnezeu a ales un „laic“ ca Neemia să facă lucrarea la care erau chemați de regulă preoții și profeții. Argumentul a fost în motivația acestui om. El iubea Ierusalimul și templul și dorea cu toată ființa ca slava lui Dumnezeu să locuiască acolo.

Probabil că Dumnezeu l-a ales pentru ca niciunul din noi să nu aibe scuze. Fiecare putem învăța de la omul acesta. Să recapitulăm:

- l-a durut decadența din poporul Domnului
- a considerat de datoria lui să intervină
- a fost dedicat și disciplinat în slujirea lui
- s-a aliniat întotdeauna la Cuvântul lui Dumnezeu
- s-a bizuit întotdeauna pe rugăciune
- nu și-a folosit autoritatea în mod egoist,
- a slujit cu umilință și sacrificiu atât pe pe Dumnezeu cât și pe oameni.
- nu a fugit de dificultăți sau pericole,
- a înfruntat problemele cu onestitate și modestie
- a avut o încredere în ajutorul lui Dumnezeu
- a anticipat întotdeauna că Dumnezeu are ultimul cuvânt.
- a fost convins că înfrângerile sunt doar trecătoare, etape intermediare, dar biruința lui Dumnezeu va fi finală și definitivă.

Se cuvine să încheiem această retrospectivă a istoriei din cărțile Cronici, Ezra și Neemia cu aceste cu această concluzie:

Biblia este justificare soluției unice oferite de Dumnezeu umanității după căderea în păcat. Restul sunt argumentele divine.

Format din Geneza în până în cartea Iosua, Israelul a dovedit că nu poate reuși doar cu Lege și preoție. Falimentul lor sub teocrație este arătat în cartea Judecători.

Cărțile Regi și Cronici sunt argumente că nici monarhia nu a rezolvat problema.

Cărțile Ezra și Neemia reasează națiunea în matca străveche, dar ne lasă cu costul amar că problema este departe de a fi rezolvată.

La împlinirea vremii, Dumnezeu le-a trimis Împăratul pregătit, dar ei i-au refuzat domnia. Îi vor accepta la cea de a doua Sa venire și va domni peste ei o mie de ani.

Alte cărți pe care le puteți prelua gratuit:
<https://barzilaiendan.com/carti-pentru-voi/>

1. Chemarea începuturilor (Geneza)
2. Chemarea înțelepciunii (Cartea Proverbe)
3. Pro-verbe (culegere de maxime și cugetări)
4. Amintiri cu sfinți (vol. 1)
5. Amintiri cu sfinți (vol. 2)
6. Amintiri cu sfinți (vol. 3)
7. Amintiri cu sfinți (vol. 4)
8. Chemare la ascultare și pocăință (Samuel, Judecatori, Rut)
9. Chemarea tronului (1,2 Regi și 1,2 Cronici)
10. Chemarea destinului (David)
11. Chemarea datoriei (Estera)
12. Chemarea harului (Cartea Iov)
13. Chemarea Veșniciei (Eclesiastul)
14. Chemarea slavei (Ezechiel)
15. Chemarea profețiilor (Daniel)
16. Chemarea unui Paște mai profund (Evanghelia lui Ioan)
17. Chemarea Bisericii (Efeseni)
18. Chemarea Macedoneanului (1,2 Tesaloniceni)
19. Chemare la ucenicie (1, 2 Timotei, Tit, Filimon)
20. Chemare transcendenței (Apocalipsa)
21. Lucrurile de sus
22. Secretele Bibliei
23. Incredința Domnului nervii tăi oboșiți
24. Ghidul familiei creștine – diferiți autori
25. Divort și recăsătorire – diferiți autori
26. Grijă de frați
27. Introducere în teologie – J.C. Wenger
28. Cine ești Tu, Doamne? – Costache Ioanid
29. Chemarea amintirilor (note autobiografice)
30. Strategia lui Dumnezeu în Biserica Locală

